

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

28. KVĚTNA 2006

Z obsahu:

Apoštolská posloupnost
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. května 2006
- strana 2 -

Nanebevstoupení Páně
Svatý Lev Veliký
- strana 4 -

**List českých
a moravských biskupů
k volbám 2006**
- strana 4 -

**Volební vítězství růžence
na Filipínách**
- strana 5 -

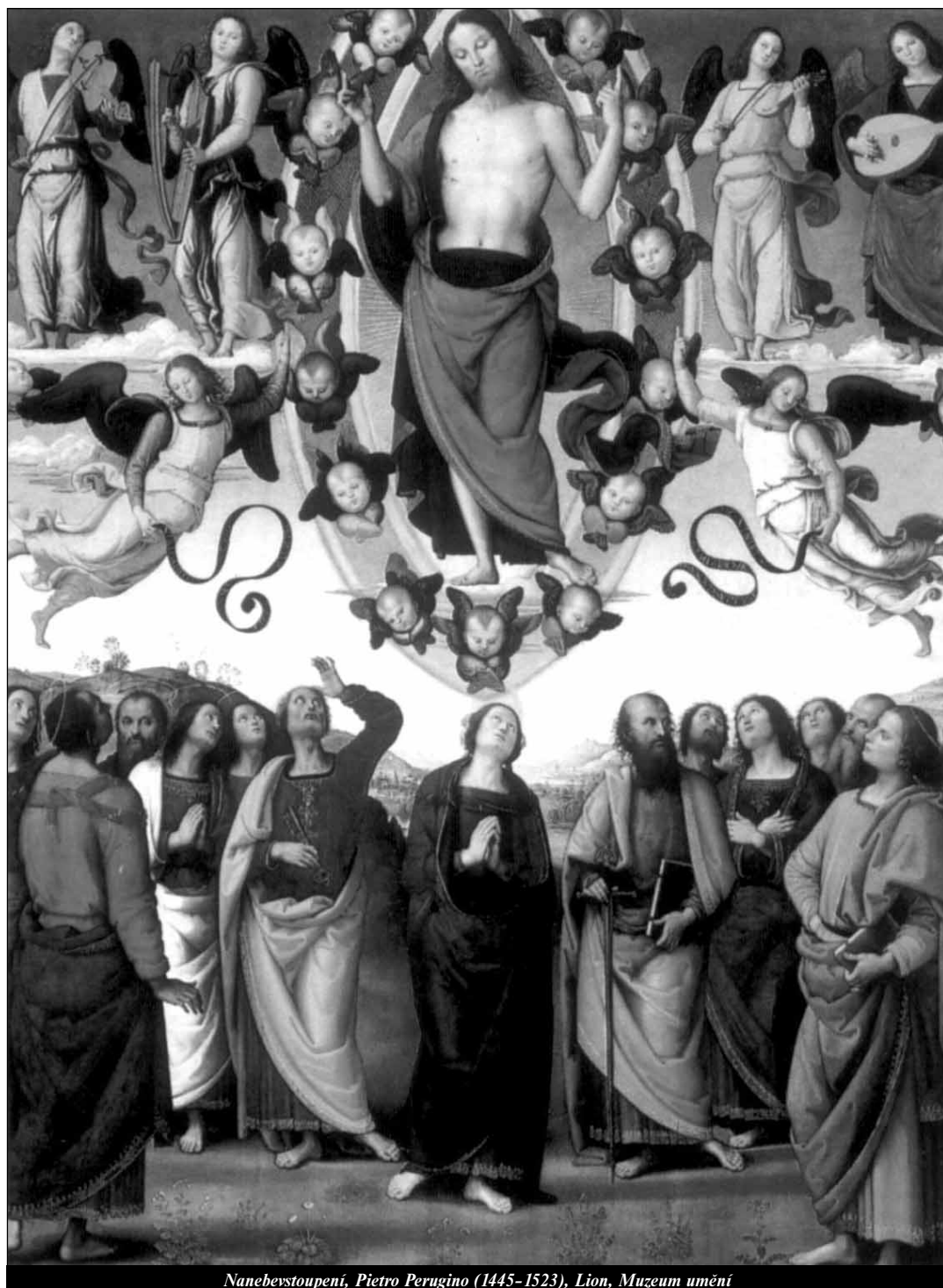
Maria - paměť Církve
Arcibiskup
Karel Braun, Bamberg
- strana 7 -

Hlásání s Marií
Biskup Dominik Rey
- strana 9 -

Vietnamští katolíci rostou
Jiří Karas, poslanec PČR
- strana 10 -

Svatý Jan Damascenský
Josef Herget
- strana 11 -

**Výzvy fatimského
poselství (58)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Nanebevstoupení, Pietro Perugino (1445-1523), Lion, Muzeum umění

V posledních dvou audiencích jsme rozjímali, co je to tradice v Církvi, a viděli jsme, že je to trvalá přítomnost Ježíšova slova života v jeho lidu. Ale aby slovo mohlo být přítomné, je zapotřebí nějaké osoby, svědka. A tak se rodí reciprocity: na jedné straně slovo potřebuje osobu a na druhé straně osoba, svědek, je vázána na slovo, které je jí svěřeno, nikoliv které si sama vytvořila. Tato reciprocity mezi obsahem – Božím slovem, životem Páně – a osobou, která je dále nese, je charakteristická pro strukturu Církve a dnes chceme rozjímat o tomto osobním aspektu Církve.

Povolání k úřadu

Pán ho zahájil, jak jsme viděli, tím, že svolal Dvanáct, kteří představovali budoucí Boží lid. Ve věrnosti k poslání, které přijali od Pána, Dvanáct nejdříve po jeho nanebevstoupení doplnilo svůj počet volbou Matěje na místo Jidáše (srov. Sk 1,15–26), tedy přidružovali postupně další do funkcí jim svěřených, aby pokračovali v jejich službě. Zmrtvýchvstalý sám povolá Pavla (srov. Gal 1,1), ale Pavel, i když ho Pán povolal jako apoštola, konfrontuje své evangelium s evangeliem Dvanácti (srov. tamt. 1,18) a dbá na to, aby předával to, co přijal (srov. 1 Kor 11,23; 15,3–4), a při rozdělování misijních úkolů je zařazen mezi apoštoly spolu s dalšími (např. s Barnabášem, srov. Gal 2,9).

Jako na počátku předpokladem pro apoštola je povolání a pozvání Zmrtvýchvstalého, tak následující povolání a poslání dalších se uskutečňují v síle Ducha, jehož působením je již ustanovena apoštolská služba. Toto je cesta, jakou bude tato služba pokračovat, a počínaje druhou generací se bude nazývat biskupská služba, *episkopé*.

Biskup – episkopos

Snad bude užitečné krátce vysvětlit, co to znamená, když se řekne biskup. Je to překlad řeč-

kého slova *episkopos*. Toto slovo označuje někoho, kdo má pohled shora, kdo se dívá srdcem. Tak sám Petr ve svém prvním listě nazývá Pána Ježíše *pastýřem a strážcem vašich duší* (2,25). A podle tohoto vzoru Pána, který je prvním biskupem, strážcem a pastýřem duší, nástupci apoštolů se na-

zývají biskupové *episkopoi*. Je jim svěřena funkce *episkopé*. Takto vymezená funkce biskupa se rozvíjí postupně od samotných počátků, až nabere formu již jasně vymezenou u Ignáce Antiošského na počátku II. století (srov. *Ad Magnesios*, 6,1: PG 5,668) v trojím úřadě biskupa, kněze a jáhna. Je to rozvoj, který vede Duch Svatý, přítomný v Církvi při rozlišování autentických forem apoštolské posloupnosti, stále lépe vymezené mezi množstvím zkušeností s různými službami cha-

rismatickými a služebními, jak byly od počátku ve společenství přítomny.

Vedení Ducha Svatého

Tak se posloupnost v biskupské funkci představuje jako kontinuita apoštolské služby, záruka trvalosti apoštolské tradice,

Apoštolská posloupnost

slova a života, jak nám je svěřil Pán. Pouto mezi kolegiem biskupů a původním společenstvím apoštolů vidíme především v linii historické kontinuity. Jak jsme viděli – ke Dvanácti byl nejprve přidružen Matěj, pak Pavel, pak Barnabáš, pak další až do formace biskupské služby v druhé a třetí generaci. Kontinuita se tedy vyjadřuje v tomto historickém řetězci. A v pokračování apoštolské posloupnosti je záruka, že dále trvá v církevním společenství apoštolské kolegi-

um, které kolem sebe shromáždil Kristus. Ale tuto kontinuitu, kterou vidíme nejdříve v historické kontinuitě služebníků, je třeba chápat také v duchovním smyslu, protože apoštolskou posloupnost ve službě chápeme jako privilegované místo působení a předávání Ducha Svatého. Jasný hlas tohoto přesvědčení máme např. v následujícím textu Irene Lyonského (druhá polovina II. století): „Apoštolská tradice, zjevná v celém světě, se projevuje v každé církvi a u všech těch, kteří chtějí vidět pravdu, a my můžeme vypočítat biskupy ustanovené od apoštolů v církvích a jejich nástupce až k nám... (Apoštolové) totiž chtěli, aby byli absolutně dokonalí a bezúhonní ve všem tom, co zanechali jako nástupci, když jim předali vlastní poslání v hlásání. Kdyby to správně pochopili, měli by z toho velký prospěch; jestliže by naopak pochybili, způsobili by obrovskou škodu“ (*Adversus haereses*, III, 3,1: s. 848).

Prvenství římské církve

Irenej pak označil tuto síť apoštolské posloupnosti jako záruku pro zachování Pánova slova a zaměřuje se na onu církev „nejvyšší a nejstarší a všem známou“, která byla „založena a ustanovena v Římě slavnými apoštoly Petrem a Pavlem“, a dal tak obrys tradice víry, která v nich dospěla od apoštolů až k nám skrze posloupnost biskupů. Tím způsobem se pro Ireneje a pro univerzální Církev stává apoštolská posloupnost Církve v Římě znamením, kritériem a zárukou nepřerušovaného předávání apoštolské víry: „Je nezbytné, aby od této církve pro její příznačné prvenství (*propter potiorum principitatem*) vycházela každá církev, tzn. věřící, ať jsou rozptýleni kdekoli, protože v ní je vždy zachována tradice apoštolů...“ (AH III, 3,2: s. 7,848). Apoštolská posloupnost, ověřená na základě společenství s onou římskou církví, je tedy kritériem,

Pokračování na str. 12

EDITORIAL

Když se loučíme na delší dobu se svými dětmi, cítíme povinnost zopakovat jim to nejdůležitější, co nám nejvíce leží na srdci. Nejinak tomu bylo, když náš Pán odcházel definitivně k Otci. V jeho slovech na rozloučenou je obsažena kvintesence jeho odkazu, a tím také podstata našeho poslání na tomto světě: Kristovi učedníci mají za úkol učinit ze všech národů jeho učedníky. Ta hrstka prvních Ježíšových přátel se tohoto úkolu nijak nezalekla. Alespoň není zaznamenáno, že by tím byli překvapeni nebo zaskočeni a vznášeli nějaké námítky nebo dotazy. Ostatně Božský Mistr je ujistil jak svou trvalou přítomností, tak svou výraznou podporou. Zdůraznil však také velkou závažnost tohoto úkolu: jedná se o záchranu lidí před věčnou záhubou. Proto by oslava jeho nanebevstoupe-

ní měla být pro Kristovy učedníky vždy důvodem k zvláštnímu zpytování svědomí.

V Ježíšových stručných slovech na rozloučenou je obsažena podstata Božího plánu spásy, tedy přemíra Boží lásky k člověku. Klade nám na srdce, jak nesmírně mu záleží na tom, aby se ovoce jeho výkupné smrti dostalo všem lidem. Protože je miluje, nechce, aby zahynuli, a proto ukládá svým učedníkům: Udělejte všechno proto, abyste jim vírou a křtem otevřeli cestu k záchraně. Nebojte se tohoto velkého úkolu. Budu stále s vámi a budu vám pomáhat svou milostí i svými divy a zázraky.⁽¹⁾

Svatá závěť našeho Pána má tedy tři stěžejní body: 1) Lidem hrozí záhuba, od které je chci zachránit. 2) Zanesť jim mou záchranu. 3) Můžete počítat s mou zázračnou

Pokračování na str. 13

Velebněšská modlitba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Aby byli jedno jako Já a Ty.

V horní místnosti, kde učedníci připravili velikonoční hostinu, vrcholí jiná, nová Hostina. Božský Velebněš tu slaví první mši svatou. Dokonale se obětoval a spojil se svátostně se svými učedníky, kterým dal za pokrm sám sebe ve způsobách chleba a vína. Pros Ducha Svatého, aby tě uvedl do tohoto prvního novozákonního chrámu, abys mohl být svědkem velebněšské modlitby, kterou Ježíš přednáší svému Otci.

To, čeho se nyní účastníš, bude se odehrávat vždy znovu, kdykoliv při eucharistické oběti vstoupí Ježíš do tvé duše. Ne přichází k tobě jen proto, aby čekal, co mu řekneš ty, ale sám se z oltáře tvého srdce a stejně tak i ze srdcí tvých bratří a sester obrací ke svému nebeskému Otci a prosí za všechny podobně, jako nyní prosí za své apoštoly. Poslouchej pozorně tuto jeho modlitbu. Poznáváš z jeho vroucích proseb, co mu nejvíce leží na srdci. To je také hlavní důvod, proč se tak ponizuje, že se chce stát pro tebe pokrmem a nápojem.

Božský Host předkládá svému Otci vroucí prosbu, aby se toto krátké svátostné spojení proměnilo ve vaši trvalou vzájemnou duchovní jednotu, která má nejvyšší možný základ a vzor: **jednotu Otce a Syna**. Proč Ježíš tak touží být s tebou a v tobě? Abys spolu s ním a v něm měl plnost jeho radosti. Jde mu o tu radost, pro kterou tě stvořil a o kterou jsi byl oloupen. Všechno, co podstoupil a co ještě podstoupí, má tento jediný cíl: znovuoživení ztracené radosti.

Připravil tě pro přijetí této radosti tím, že ti dal své slovo: zjevil ti Otcovu pravdu, svěřil ti vznešená tajemství, která by ti bez jeho sdělení nikdy ani na mysl nevstoupila. Ale jeho štědrost jde ještě dále. Jeho nejvroucnějším přáním je, abys svěřený poklad pravdy a radosti v sobě nejen plně uchovával, ale dále roznášel a rozdával. Proto prosí Pán Otce, aby tě posvětil pravdou, to znamená, aby ses pravdě úplně zasvětil, aby se jeho pravda stala jediným smyslem tvého života. Nejde totiž jen o její znalost, ale o její dokonalé uskutečnění v lásce a jednotě se všemi, s nimiž se Pán stejně spojuje jako se svými přáteli. S touto pravdou tě posílá do světa, ale tak, abys zůstal „vyňat“ ze světa a zůstal zasvěcen pravdě: máš oslovit svět ni-

koliv tím, že jsi zajedno se světem, ale tím, že jsi **zajedno s Ježíšem**.

Svět však nesnáší tvoji odlišnost. Proto Pán prosí Otce, aby tě *uchránil od zlého*. Tím zlým je duch světa, který tě odevšad obklopuje. Jen v hluboké jednotě a spojení s Ním však můžeš zůstat ve světě, i když *nejsi ze světa*. Můžeš se plně opřít o Něho: ani On není ze světa, ale přišel na svět, protože jej *Otec poslal*, aby světu zjevil Otcovu pravdu a aby se za svět obětoval. Tato jeho oběť ti dává návod, jak se vypořádat se skutečností, že *svět k tobě pojal nenávisť*, ačkoliv mu máš přinést to, co tak hledá: Ježíšovu radost.

Jak se chránit proti nenávisti světa? Máš k tomu jediný návod: tak jako Ježíš neodpláčet nenávisť nenávisť, ale láskou. Láska v jednotě s Ježíšem je jako bezpečná ochranná clona, která je neprůchodná pro zlo, ale zcela otevřená pro dobro. Nenávisť světa připraví tvému Pánu a Mistru potupnou smrt. Ale protože ji přijímá a podstupuje s láskou, změní se jeho smrt nakonec v největší vítězství. Tomu, kdo přichází ozbrojen láskou, nemůže svět ublížit. Všechno zlé, co ti může způsobit, se ve spojení s láskou Božího Syna mění v **oběť za záchranu světa**.

Když nám Bůh projevuje takovou lásku, máme se i my navzájem milovat. Milujeme-li se navzájem, Bůh v nás zůstává. Tak jako za tebe prosí Pán i za tvé bratry a sestry, protože i s nimi je *jedno*, tak jako je *jedno s Otcem*. Ježíš chce být v tvém srdci přítomen nejen pro tebe, ale pro každého, s kým se dnes potkáš, a stejně tak je i pro tebe docela nablízku v tvých bližních. Zapojuje všechny do velké duchovní jednoty a velice mu záleží na tom, aby tato jednota byla dokonalá. Jednota *lásky a pravdy* se pak stává také jednotou *radosti*, protože nás spojuje navzájem i s Ježíšem stejným poutem, jaké spojuje Syna s Otcem.

Važ si tohoto daru božského sjednocení a společenství, který ti Ježíš nabízí, aby se ti stal blízkou a hmatatelnou oporou i viditelným předmětem tvé lásky. Prosí o tento dar znovu a znovu, protože ví, že vzhledem k zlobě světa a ďábla i lidské slabosti je v tomto bodu jeho společenství nejzranitelnější. Proto o ni prosí pokaždé, kdykoliv k tobě přichází a sytí tě svým Tělem. Právě v tom je hluboký smysl jeho **darů hostiny a jednoty**. Uvědom si, že pokud dáváš průchod své sebelásce a sebevědomému sobectví, bráníš tím sám svévolně v uskutečnění toho, oč Ježíš s takovou naléhavostí prosí svého Otce.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 1,15–17,20–26

Petr se postavil před bratry – bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí – a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch Svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatklí Ježíše. Počítal se k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: ‚Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí‘ a ‚jeho úřad ať dostane jiný‘. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš – příjmení měl Justus – a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přijal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. čtení – 1 Jan 4,11–16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako Spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Pokračování na str. 15

Pokloň se svému Pánu s hlubokou vědeckostí. *Jak vysoko je nebe nad zemí, tak veliká je jeho láska k tobě.*⁽¹⁾ Ulož si hluboko do paměti, komu máš děkovat za všechno dobré. Čím bys byl, kdybys neměl tak velkého Velebněše, který se za tebe a přímo v tobě s tak velkou láskou obětuje a s takovou naléhavostí modlí k nebeskému Otci, aby tě *zachoval od zlého*. Připoj se k jeho prosbám, aby jeho láska *v tobě byla přivedena k dokonalosti*.

Veleb, má duše, Pána a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 103; ⁽²⁾ tamt.

Náš Pán Ježíš Kristus čtyřicátý den po svém zmrtvýchvstání vystoupil před zraky svých učedníků do nebe, aby nám otevřel brány k věčné blaženosti.

Nejdříve dokončil všechno to, čeho bylo zapotřebí k hlášení radostné zvěsti a tajemství Nového zákona. Nyní už není

Tato víra vypudila zlé duchy, uzdravila nemocné a mrtvé povolala zpět k životu. I přes všechny Pánovy zázraky a kázání byli sami apoštolové tak zdrceni jeho strašným umučením, že jen váhavě přijímali zprávu o jeho zmrtvýchvstání. Teprve nanebevstoupení upevnilo jejich víru a změnilo jejich strach v radost.

Nanebevstoupení Páně

mezi námi tělesně přístupný. Chtěl zasednout po pravici Otce a setrvat až do konce časů, které Bůh stanovil pro rozmnožení lidí a církve. Pak přijde ve stejném těle, ve kterém vystoupil na nebe, a vykoná soud nad živými i mrtvými.

Aby naše víra nabyla zásluh a pevnosti, nastoupila na místo patření nauka, jejichž závazných pokynů se mají držet srdce věřících pod osvícením shůry. (...)

Nanebevstoupení Páně a selání Ducha Svatého rozmnožilo tuto víru. Nyní pro ni neznamenají ani pouta, ani mříže ža-

Jejich pohled byl nyní pozdvížen ke Kristu, který sedí po pravici Otce. Bez zábran tělesného zřetel může se duše povznést k tomu, který i poté, co sestoupil na zem, byl stále u Otce, a nyní po svém nanebevstoupení se nechce odloučit od svých učedníků.

Když se jako Syn člověka vracel do slávy Otcovy, zjevil se tak v této slávě svým přátelům v nebi. Tajemným způsobem začal přicházet blíže ke svým, i když se svým tělesným zjevem od nich tak velice vzdálil. Naše víra může hlouběji pronikat k podstatné přirozenosti Otce a Syna. Nehledá již setkání s tělesnou

přirozeností Krista, skrze niž je menší než Otec. Jeho oslavené tělo si sice podrželo lidskou přirozenost, ale věřící nemůže do svých rukou uchopit toho, který je stejně podstaty s Otcem, nýbrž může se k tomuto tajemství přiblížit v duchu. Proto říká Zmrtvýchvstálá Marii Magdaléně: *Ne dotýkej se mě, protože jsem ještě nevystoupil ke svému Otcovi.* To znamená: nechci, aby ses ke mně přibližovala tělesně, aby ses pokoušela poznávat mě jen tělesnými smysly. Vyhradil jsem pro tebe vznešenější setkání a připravuji tě pro něco většího. Když nyní vystoupím ke svému Otcovi, uvidíš, že toto setkání bude pravdivější a dokonalejší. Pochopíš nepochopitelné. To, co zůstává oku skryto, budeš poznávat skrze víru.

-sks-

lárů žádné omezení, žádné spoutání, ani oheň, ani divoká zvěr ani nejdůmyslnější krutosti pronásledovatelů jí nemohou otrástit. Na celém světě spěchali o závod muži i ženy, stateční chlapci a dívky, aby za tuto víru prolili svou krev.

List českých a moravských biskupů k volbám 2006

Bratři a sestry,
vážení přátelé!

Žijeme v předvolební době. Všichni jsme – třeba i nedobrovolně – účastni volební kampaně v televizi a rozhlasu, v práci, doma v rodině. Nevyhneme se jí ani venku – velké billboardy nám vnucují svůj názor. Křesťan by neměl bezmyšlenkovitě podléhat kampani a propagandě, ale má si vytvářet svůj nezávislý úsudek: podle vlastního názoru a poznání, podle svého citlivého svědomí. Křesťan je náročný volič a nerozhoduje se podle toho, co který politik slibuje a jak se tváří, ale podle toho, co skutečně udělal, co dělá a ovšem také co nedělá. Jak hájí svobodu, spravedlnost a právo, jak podporuje lidskou solidaritu.

Během minulého století zažila naše země dvě těžká období nesvobody, totiž nacistickou okupaci a komunismus. Mezi jejich oběťmi byla také katolická církev a mnoho jejích kněží a věřících. Křesťané se nemstí, ale nesmějí zapomenout. Naše církev a všichni křesťané v naší zemi nutně potřebují

svobodu, nechtějí ji jen pro sebe a dovedou si ji vážit. Dnes také víme, že nejlepší zárukou svobody, včetně svobody náboženské, je demokracie, a to i když není zdaleka dokonalá. Nenechejme se proto svádět těmi, kteří svobodu a demokracii zlehčují a pomlouvají – ať už se ohánějí ideologiemi levicovými nebo pravicovými. Také tyto vzpomínky musí být důvodem, proč se máme účastnit svobodných voleb a pečlivě zvažovat, komu svůj hlas dáme.

Denně jsme účastníky života celé společnosti, sledujeme politický život, projevy a činy politiků, způsob jejich jednání a chování. Vzpomeňme na volební i vládní progra-

my stran. Vzpomeňme na stranické sliby před minulými volbami. Hovořme o tom všem se svými přáteli, s nimiž nás pojí stejné přesvědčení nebo k nimž máme důvěru. Uvě-

domujme si, co ze svých volebních slibů naši reprezentanti a strany, které jsme volili, uskutečnili. Připomeňme si, jak se politici chovali ve své funkci během svého funkčního období. Vzpomeňme, jak hlasovali v parlamentě, pro jaké zákony

*... pro křesťany existují ve veřejném životě tři nepominutelné principy:
Ochrana života,
uznání rodiny
a ochrana vzdělání...*

ŽÁDNÁ ZMĚNA V POSTOJI KE KONDOMŮM

Katolická církev nemá v úmyslu měnit svůj postoj k použití kondomů jako ochrany proti infekci. Prohlásil to kardinál Alfonso Lopez Truillo, prezident papežské rady pro rodinu. Papež Benedikt XVI. neuložil žádné vypracování studie na toto téma. O vytváření takových zvěstí se starají sekulární média.

NEOMEZENÁ SVOBODA SATIRY A KARIKATUR

Švýcarská tisková rada vydala prohlášení, že nebude brát žádný ohled na „názory ortodoxních kruhů“, pokud jde o zákaz náboženských satir a karikatur. Jedny švýcarské noviny uveřejnily urážlivou karikaturu o pohřbu Jana Pavla II. Jeden z čtenářů podal stížnost, ve které vyjádřil přesvědčení, že pokud by se taková karikatura týkala židů nebo muslimů, bylo by to ihned označeno za projev rasismu. Děje se tak ve chvíli, kdy byl zakázán reklamní šot na podporu katolického tisku.

► a hodnoty, na kterých nám křesťanům tolik záleží. Naším zájmem bylo schválení smlouvy s Vatikánem a odmítnutí protiústavního zákona o církvích, který je nyní u Ústavního soudu. Vzpomeňme na hlasování o zákonech o eutanazii, registrovaném partnerství a využití lidských embryí. Kdo byli v těchto případech ti hlavní aktéři? Spolu s druhými křesťany si proto vytvářejte pravdivý názor na kandidáty, které budete volit. Je mnoho skutečností, podle kterých se můžete rozhodovat. Ať je váš výběr zodpovědný. Nenechávejte tyto úvahy až na chvíle těsně před volbami.

Pro zodpovědnou přípravu na volby si také připomeňme, na co poukazuje papež Benedikt XVI. ve svém apoštolském listě „Bůh je láska“. Zdůrazňuje, že angažování ve veřejném životě „je přednostně věcí laiků. Jako občané státu jsou povoláni k tomu, aby se osobně podíleli na veřejném životě.“ Tyto úkoly nelze opomíjet, naléhá Svätý otec, jsou „posláním věřících laiků“ (Bůh je láska, čl. 29), a poslancům EP při návštěvě ve Vatikánu připomněl, že pro křesťany existují ve veřejném životě tři nepominutelné principy: Ochrana života, uznání rodiny a ochrana vzdělání. Nemůžeme být křesťany jen v kostele, když slavíme liturgii a když se modlíme. Evangelium, které jsme poznali a přijali, musíme svým životem a svým jednáním vnášet do společnosti, kde žijeme. To platí právě i o zodpovědném výběru kandidátů, které budeme volit. Nelze si proto pohodlně připouštět alibi: „Já to nezměním, oni si to stejně udělají, jak budou chtít.“ Ze třiceti procent věřících, kteří u nás žijí, je přece nemalý počet voličů, a to neznamená ve volbách málo. Církev není politická strana, nehlasá žádnou politickou ideologii, potřebuje však svobodu. Na Vašich hlasech záleží.

Vyprošujeme sobě i Vám dar dobré volby a pevně věříme, že zvolíte dobře.

Vaši čeští a moravští biskupové

Volební vítězství růžence na Filipínách

Na třídě Zjevení Svatých se konala mohutná růžencová pobožnost, které se účastnily více než dva miliony Filipínců. Shromáždění se ustavičně modlilo růžencem a prosilo nejsvětější Pannu o pomoc, kněží sloužili nesčetné mše svaté a vše doprovázely mariánské písně. Trvalo to čtyři dny a čtyři noci za podpory řeholnic rozjímavých řádů, které ležely v kláštorech na podlaží v modlitbě jako kříže.

Ne vždy si dostatečně uvědomujeme, za co všechno lidstvo vděčí modlitbě růžence. Většina příruček, které popisují dějinné události, se snaží interpretovat je kompetentně a objektivně, ale přesto v nich něco schází. Nenajdeme zde vůbec zmínku o tom, jakou roli sehrála ve vážných záležitostech modlitba. Je to zřejmé při zastavení muslimské invaze v bitvě u Lepanta a při vítězství křesťanských vojsk u Vídně nad velkou přesilou Turků.

Ale i v současnosti došlo k událostem, při kterých velkou roli sehrála modlitba růžence a umožnila Bohu, aby jednal jménem bezbranných lidí, kteří pak přemohli silnou moderní armádu vyzbrojenou letadly, dělostřelectvem a tanky.

Přenesme se tedy na Filipíny, kde většinu obyvatel tvoří katolíci. Je to nevídaná skutečnost v tomto světadílu. Bylo to počátkem 70. let dvacátého století. Filipíny se staly totalitním státem pod vládou bezohledného diktátora Ferdinanda Marose. Kruťovládce se nemohl nasytit svého panování, a protože ústava nepřipouštěla, aby vládl tři po sobě následující volební období, rozhodl se rozpustit parlament. Současně zakázal svobodný tisk a dal uvěznit všechny přívržence opozice a několik tisíc „nesprávně smýšlejících“ důstojníků a vojáků. Byl připraven zaútočit i na filipínskou církev, ale odrazil ho od toho neohrožený postoj filipínského arcibiskupa kardinála Jaime Sina. Kardinál ve svých kázáních ostrým způsobem kárá diktátora a vystupuje na obranu nespravedlivě stíhaných. Vyzývá věřící, aby pokojným způsobem usilovali o nápravu situace v zemi. Ale rok za rokem se zvětšuje propast mezi bohatými a chudými

mi a množí se případy korupce u vedoucích osobností a zvláště u policie, která se stává stále ví-

Corazon Aquino

ce nesnesitelná. Situaci ještě více vyhroutil komunistické bojůvky ve venkovských oblastech.

Poslední kapkou do přeplněného poháru rozhořčení byla v roce 1983 vražda předsta-

vitele opozice Benigna Aguina, který byl před rozpuštěním parlamentu poslancem. Tato chladnokrevná vražda probudila Filipince z deset let trvající apatie. Neocenitelný duchovní vůdce národa kardinál Sin přemluvil vdovu po zavražděném paní Corazon Aguino, aby vstoupila do politiky na místo svého muže a přijala kandidaturu na místo prezidenta ve volbách, které Marcos nakonec vyhlásil na rok 1986.

Zcela nezkušená žena se dala do boje s politickou přesilou. Americký komentátor tehdy napsal: *Panu Marcosovi se zdálo, že si připravil ideální politicko-televizní scénář. Měl po boku komunisty, disponoval poslušným parlamentem a vojenskou elitou a jeho protivníkem byla v tomto zcela*

„Ted' je ta doba příhodná, ted' je ten den spásy.“ (2 Kor 6,2)

Vážení přátelé!

Letos v červnu nás čekají velmi významné volby nových zákonodárců. Bude to v roce, kdy uplyne 60 roků od konání prvních svobodných voleb po druhé světové válce. Tehdy i kvůli malé obezřetnosti a nezájmu lidí dobré vůle vyhráli komunisté. Byl to pro komunisty velmi důležitý krok na cestě k převzetí absolutní moci a nastolení čtyřicetiletého totalitního režimu, který přinesl nejen mnoho utrpení, bolesti a nespravedlnosti, ale především mravní devastaci našeho národa. Jak bude řízena naše země, záleží na každém z nás, ale také na Bohu.

Díky modlitebnímu úsilí věřících v Rakousku, které podnítil františkán Petr Otta Pavliček, odešla Rudá armáda v roce 1955 z jejich země. Rodina Pavličkových pocházela z Olomouce. Modlitba je nejúčinnější nástroj křesťanů. Proto Vás vyzýváme k modlitbám za dobrou volbu našich zákonodárců. Můžeme se každý den pomodlit Otče náš a Věřím v Boha a přimluvu: „Prosíme za dobrou volbu našich zákonodárců.“

Naše modlitební úsilí by mohlo vrcholit v době od 25. května (slavnost Nanebevstoupení Páně) do 3. června, tedy o vigílii slavnosti Seslání Ducha Svatého. V této době by bylo vhodné, aby byla některá mše svatá ve Vaší farnosti sloužena na tento úmysl, který by se měl stát i součástí přimlvy. Je to současně i nověna před svatodušními svátky.

Za iniciativu laiků z Olomouce Mgr. Zdislav Havran

mužském světě nezkušená žena. Všechno šlo podle jeho nápadů, s výjimkou faktů.

Diktátor si především neuvědomoval, že s osobou paní Aquino se ztotožňovaly miliony Filipinců, protože promlouvala ke svým krajanům o existující nepravděpodobnosti a nezbytnosti obnovit slušnost a řád. Když Národní shromáždění oznámilo výsledky voleb, že většina obyvatel se vyslovila pro stranu prezidenta Marcose, dala Corazon Aquino signál k ignorování zfalšovaných voleb.

Ministr obrany Ponce Enrile a zástupce šéfa generálního štábu gen. Fidel Ramos s několika sty vojenskými veliteli vypověděli dosavadnímu prezidentovi poslušnost a uzavřeli se v pevnosti Alguinado na manilské třídě Epiphania de Los Santos (třída Zjevení Svatých), kde mělo sídlo ministerstvo obrany. Diktátor jim dal 24 hodinové ultimátum k bezpodmínečné kapitulaci, jinak budou bez milosti usmrčeni. Byli si vědomi, že stačí několik letadel nebo eskadra tanků, aby je zničila. V této situaci volali povstalci kardinálovi a žádali o radu.

Když kardinál viděl, že krvavá konfrontace visí na vlásku, zavřel se na hodinu a půl do kaple k intenzivní modlitbě a pak přistoupil k akci. Zavolal do všech kontemplativních klášterů a vyzval řeholnice k modlitbě a postu a pak prostřednictvím katolického rádia Veritas, jediného nezávislého média, vyzval obyvatele Manily: *Prosím všechny, vyjděte ze svých domovů, protože musíme bránit životy těch vojáků.* Ohlas na tuto výzvu byl okamžitý. Během několika hodin vyšly do ulic miliony obyvatel, kteří přišli s celými rodinami a obklíčili sídlo vzbouřených vojáků, kteří už byli na pokraji zoufalství. Věřící přišli s růžencem v rukou a s modlitbou v ústech a srdci.

Tehdy Marcos poslal pět helikoptér, které měly shodit na shromážděný dav bomby. Když však vrtulníky dorazily na místo, pi-

loti spatřili pod sebou ohromný živý kříž dvoumilionového shromáždění, které se modlílo růžencem. Ten pohled je tak šokoval, že odmítli vykonat rozkaz. Na třídě Zjevení Svatých dále pokračo-

Kardinál Jaime Sin

vala velká pobožnost. Shromáždění ustavičně prosili nejsvětější Pannu a kněží sloužili nespočet mší svatých a vše doprovázel zpěv mariánských písní. Setrvali na svém místě čtyři dny a čtyři noci a podporovaly je řeholnice rozjímavých řádů, které ležely v kláštřích na podlaze v modlitbě jako kříže.

Když se prezident Marcos dověděl o neúspěchu leteckého zásahu, rozhodl se poslat proti demonstrantům tanky. Bylo jich dvacet pět a spolu s nimi několika tisícová armáda. Když se však vojáci přiblížili ke třídě Zjevení, náhle se před jejich zraky zjevila krásná žena, která jim řekla: *Stůjte, milí vojáci! Dál ani krok! Neublížíte mým dětem. Jsem královnou jejich srdcí.* Ve stejnou dobu se nedaleko zástupy věřících na kolenou hlasitě modlily růžencem a tato modlitba přemohla vyslance smrti. Mezi vojáky se náhle objevily děti s květinami, které str-

kaly do hlavní pušek a přivazovaly na ně žluté stuhy, volební znak paní Aquino. Duchovní vycházeli a objímali vojáky v bratrském objetí, zatímco ženy je hostily předem připravenými zákusky.

Tyran se nakonec rozhodl rozehnat povstalce plynem. Vyslal vybrané odborníky, kteří se již dříve v podobných akcích osvědčili. Ale dva podniknuté pokusy zcela selhaly. Vitr se náhle otočil proti útočníkům a ti se dali na ústup.

Despotický prezident se nezdával. Poručil ostřelovat budovu ministerstva obrany z děl. Ale ani po dvou hodinách neslyšel žádný výstřel. Jeden důstojník hlásil prezidentovi: *Stále hledáme vhodný cíl pro naše baterie. Nechceme zabít civilisty.* Ale i když byly baterie konečně

Diktátor Ferdinand Marcos

ustaveny, ukázalo se, že náboje v hlavních jsou prázdné.

Marcos nicméně vyhlásil výjimečný stav, ale byla to jeho labutí píseň. Povstalci se záhy zmocnili vysílačů a další den vykonala paní Corazon Aquino prezidentskou přísahu. Bývalý prezident uspořádal ve své rezidenci podobnou ceremonii. K převzetí vlády se chystají i komunisté

a Filipíny se tak ocitají na prahu občanské války.

Tehdy znovu zasáhne kardinál Sin s neobyčejnou jasnozřivostí. Přemluví komunistické bojové oddíly, aby upustily od záměru zabít Marcose, a přiměje amerického prezidenta Regana, aby svrženému diktátorovi udělil v USA azyl. Během třiceti minut převezou americké vrtulníky Marcose na americkou základnu Clar a odtud odletí letadlem na Havaj.

Když se kardinála Sina ptali, jak bylo možno uskutečnit takovou nekrvavou revoluci, bez váhání řekl: *Na to není odpověď. Byl to zázrak!* Když pak v Boston College přijímal čestný doktorát, vyjádřil veřejně své přesvědčení těmito slovy: *Myslím, že celý scénář pro tyto události napsal sám Bůh. Myslím, že všechno řídila sama nejsvětější Panna Maria. Byli jsme jen herci. A na jiném místě dodal: Jsem přesvědčen, že všechno čest, všechno uznání a věčnost musíme přiznat Panně Marii a skrze ni jejímu Synu i nebeskému Otci, protože Bůh shlédl skutečně na nás svým laskavým okem, požehnal Filipínám a všech nás se do tkl svou milostí.*

Pán Bůh vykonal tento zázrak prostřednictvím Panny Marie, protože miliony Filipinců se ustavičně modlily růžencem a otevřely svá srdce působení jeho lásky. Podobná vítězství v boji se silami zla, s hříchem a vášněmi i všemi slabostmi se uskutečnil i v našich životech, rodinách a v naší společnosti, budeme-li věrní v modlitbě růžence, tak jak nás o to ustavičně žádá nejsvětější Panna, Pomocnice křesťanů.

Církev vždy uznávala zvláštní účinnost této modlitby a světovala jejímu společnému konání a vytrvalému praktikování nejsvětější záležitosti. Ve chvílích, kdy křesťanství bylo ohroženo, připisovalo se síle této modlitby vysvobození z nebezpečí a Matka Boží růžencová byla uctívána jako Prostřednice spásy (Jan Pavel II., RVM 39).

*Z Miňujcie się 1/2006
přeložil -lš-*

VÝROČÍ ATENTÁTU

V sobotu 13. května v den památky Panny Marie Fatimské a ve výroční den atentátu na Jana Pavla II. zavítala znovu do Říma slavná socha Panny Marie Fatimské. Z římského letiště ji vrtulník dopravil k Andělskému hradu a odtud byla nesená v procesi na náměstí Svatého Petra. Pontifická mše slavil kardinál Camillo Ruini a po ní následovala vzpomínková slavnost na Jana Pavla II. Naposledy byla socha Panny Marie v Římě v říjnu 2000 při obnovení zasvěcení světa jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Když papež Jan Pavel II. ohlásil ve svém kázání 1. ledna 1987 svou encykliku o „Panně Marii v životě putující Církve“ (Redemptoris Mater)⁽¹⁾, použil zajímavou formulaci: v návaznosti na zprávu evangelia – *Maria všechno uchovávala ve svém srdci a přemýšlela o tom* (Lk 2,19), obrátil se papež přímo na Marii a řekl: „Ty jsi paměť Církve!“

Je to překvapující výrok. Připadá nám neobvyklý a nový. Je to titul, který nenajdeme v Litanii Loretánské, v onom duchovním květinovém věnci, který upletla láska věřících v průběhu staletí ke cti Matky Boží. Je to slovo, které nenajdeme v církevních dokumentech a které zatím nevyvolalo zvláštní pozornost. Co přimělo Jana Pavla II. k tomu, aby nazval Matku Boží „Paměť Církve“?

Význam paměti

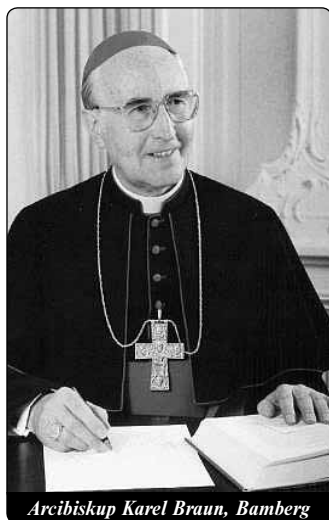
Abychom se dostali blíže k odpovědi, bude vhodné zamyslet se krátce nad významem a cenou paměti. Jen díky síle paměti prožíváme souvislost věcí a lidí. Bez paměti, tzn. bez znovupoznávání, nebylo by lidské společenství, neměli bychom řeč ani vzájemné sdělování. Bez paměti bychom nakonec vyhladověli, protože bychom nebyli schopni poznat pokrm jako takový.

Podobně je tomu s pamětí Církve. Je to orgán a místo souvislosti všeho toho, co patří k životu Božího lidu. Všechno působení Církve, především hlásání dějin spásy, čerpá odtud svůj smysl. Všechno další trvání Církve na tom závisí.

Vzpomínky matek

Zvláště matkám je dáno, aby byly pamětí pro své děti, aby jim připomínaly nejvýznamnější události a zážitky jejich života. Kdo měl dostatečně dlouho svou matku, takže s ní mohl mluvit ještě jako dospělý, ví, jak věrná a obdivuhodná je tato paměť matky.

Maria je Matkou Církve a v tom se podobá našim po-

Arcibiskup Karel Braun, Bamberg

zemským matkám. Co všechno Maria během svého pozemského života přijala z života svého božského Syna a mladé Církve do své paměti, stále o tom přemítala a lépe do toho pronikala! Nikdo by nebyl schopen tak bez-

doucí Matka, jediná hodná svého Syna,“ tak píše sv. Bruno ze Segni, přemýšlela o všem, co se stalo, uchovávala to ve své paměti, aby všechno podle jejího učení, podle její zprávy bylo pak zapísáno a hlásáno na celém světě a všem národům.⁽²⁾ Maria chce uchovat mladé Církvi svěží ten příběh, který s ní Bůh prožívá a který slouží k dosažení života a spásy všech lidí. Ježíšova Matka předává křesťanům prvotní Církve zkušenost svého života, že totiž pozemská cesta jednotlivých křesťanů i Církve se pohybuje mezi Velkým pátkem a Velikonocemi a že jsme tedy „zdomácněli“ v Bílé sobotě.

Mariina paměť v nebi

I po nanebevzetí Panny Marie je její paměť stále jako čistá tabule, na které se zaznamenáva-

dí Maria Církve v dobách jejího vzestupu i úpadku, ve všech výškách a hloubkách, se všemi radostmi a smutky, se vši odvahou i selháváním. Avšak Církve, která se tak hluboko vryla do paměti Mariiny, „cítí se v celém svém životě spojená s Kristovou Matkou poutem, které obsahuje minulost, přítomnost i budoucnost tajemství spásy.“⁽³⁾

Na základě této pravdy nazval papež Jan Pavel II. Matku Boží „Paměť Církve“. Plně totiž souhlasí, že dějiny lidstva a dějiny Církve se neopakují. Nicméně mají dějiny podobnou funkci jako u jednotlivých lidí jejich životní zkušenost. Ta ví, co je pro někoho prospěšné a co škodlivé, jaké cestě se má vyhýbat a jaká opravňuje k naději.

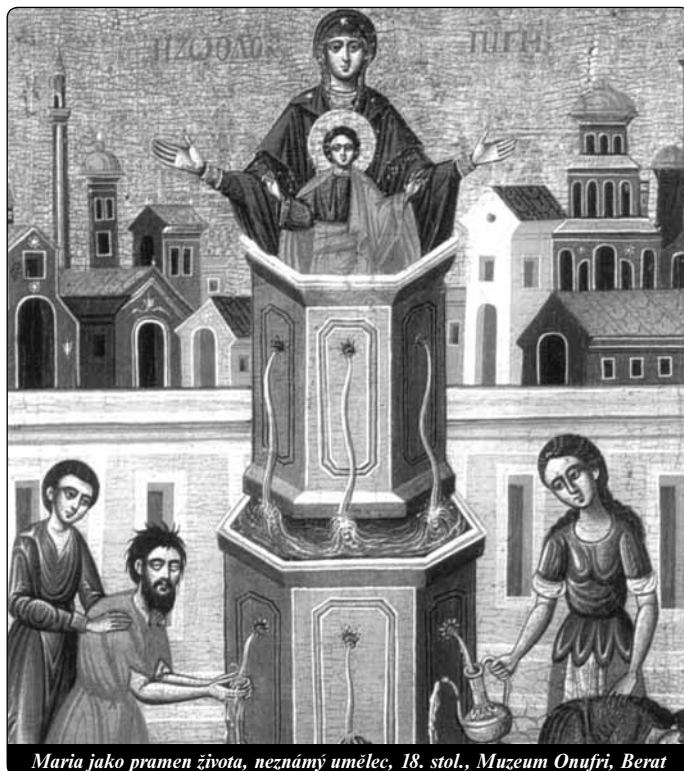
Identita Církve mezi minulostí a budoucností

My křesťané nemáme právo na „nostalgi“, nesmíme se z ne-realistické touhy po „dobrých časech“ vyhýbat odpovědnosti za přítomnost, bylo by neplodné, ba smrtelné mít před očima výlučně minulost. Jsme stejně tak zavázáni minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Kde žijeme, tam se dějí změny. I Církve je na cestě, potřebuje v každé době obnovu, její život je třeba stále znovu zkoumat ve světle víry, aby stále více odpovídala tomu, co jí Kristus uložil. Proto nesmíme ulpívat strnule a krátkozrace na osvětleném dřívějšku nebo utopistickém zítřku a zanedbávat dnešek. Musíme spíše na jedné straně chránit svou identitu, tzn. souhlas se sebou samými, shodu Církve s tím, co tvoří její podstatu, a na druhé straně být otevření pro znamení doby. Stále znovu se musíme obracet k tajemství Církve, k její elementární souvislosti s božskou trojjedností. Církve je „obrazem“ Trojice, zrcadlem trojjediného Boha. Současně musíme zachovávat solidární vztah ke světu, pro který je Církve znamením a nástrojem Boží spásy. Proto je nezbytná věrnost k identitě naší víry,

Maria - paměť Církve

mezer a věrně vyprávět o Ježíši a jeho učednících. Matka Boží uchovávala dějiny spásy ve svém srdci (srov. Lk 29,19-51) a předávala to dále prvotnímu křesťanskému společenství. „Vševě-

jí všechny spásné kroky Církve. Celé dějiny nového Božího lidu, mystického těla Kristova, jsou uchovány v jejím srdci, jsou zde přítomné v plné jednotě a spjitosti. V nevadnoucí paměti vi-

Maria jako pramen života, neznámý umělec, 18. stol., Muzeum Onufri, Berat

aniž bychom se stahovali ze světa, ale současně takový příklon Církve ke světu, aniž bychom se mu podbízelí a připodobňovali. K takové hřebenové tůře nás vyzývá Kristus, když nás nazývá „světlem světa“ a „solí země“. „Světlo“ je ve zřetelném protikladu ke světu, „sůl“ je základním vztahem k němu.

Hodnota tradice a dějinného povědomí

Musíme si být vědomi stále více chybějícího dějinného povědomí a stále více se vytrácející tradice. Žádná generace nezačíná svůj život od bodu nula. Pokud se o to pokouší, vylučuje se z nosné mateřské půdy, z pevného výchozího bodu, z něhož může vykročit s důvěrou k budoucnosti. Když má strom růst a rozvíjet se, nemůže být oddělen od svých kořenů. Bez původu není budoucnost! Zaslíbená budoucnost je vždy také odkázána na to, co je třeba uchovat; stává na tom, co uchovává ve spojitosti dějin a tradice. Bohužel tradice získala špatnou pověst. Může se jevit jako brzda pokroku. Ne se v sobě pach nehybného obsahu včerejška, zaprášeného a mrtvého. Ale takto nelze tradici chápat. Tradice neznamená únik do minulosti, je určena k dalšímu předávání toho, co se zachovává přes všechny proměny až k dnešku. „Kdo chce udělat velký skok,“ říká Bertold Brecht, „musí udělat pár kroků zpět. Dnešek se živí včerejškem a zítřkem.“ Tradice Církve obsahuje neměnitelné dobro její víry a její mravní nauky – „vše, co pomáhá Božímu lidu, aby vedl svatý život a rozmnožoval svou víru.“⁽⁴⁾

K tradici Církve však patří také jiné náboženské hodnoty, jako Bohu zasvěcený duchovní život, zbožnost, spiritualita, askeze, křesťanské obyčeje. To jsou hodnoty, které vyzkoušela zkušenost a které potvrdila nauka a pokyny pastýřů a smysl pro víru Božího lidu: je to bohaté a drahocenné dědictví, které není možno lehkomyslně odhazovat a zavrhouvat.

Obnova na půdě kontinuity

Proto se musíme vyvarovat povrchního a nevěčného způsobu vyjadřování, který se velice rozmohl. Někdo například uznává v jakémsi odcizeném „archeologismu“ za platnou tradici jen dobu prvotní Církve. Mluví se jako o „konstantinské době“, o dějinách Církve až do po-

loviny minulého století. Mluví se o „předkoncilní mentalitě“ a znehodnocuje se tak drahocenná tradice. Mluví se o minulosti tak, jako by právě dějiny Církve Ježíše Krista začínaly teprve dnes a jako by až do nedávné doby Duch Svatý Církve opustil.

Takový postoj se vyhýbá úsilí rozlišovat to, co je obsaženo nezadatelně ve velkém dědictví církevní tradice, a to, co je překonané, zbytečné a co tedy zaslouží, abychom to odložili, nebo co snad vyžaduje obezřetnou reformu. Přitom si nemůže každý podle svého dobrozdání dělat svůj vlastní výběr, co se má zachovat a co odhodit. Takový soud přísluší těm, kterým Pán svěřil vedení Církve.

Druhý vatikánský koncil vyzval Církve k všestranné obnově. V té stojíme stále teprve na začátku. Pravá církevní obnova se může podařit jedině na půdě kontinuity, v souvislosti s živou tradicí Církve. Přehlížení dějin v našich církevních společenstvích vede k duchovně – dušev-

nímu ochuzení, které odpovídá v tělesném životě chudokrevnosti. Ztráta paměti je pro každého člověka politováníhodný stav, pro členy Církve je však životu nebezpečná. Tradice chce být dynamickou silou, abychom obstáli dnes i zítra. „Tradice neznamená opatrování hromady popela, nýbrž udržování plamenů ohně,“ četl jsem na jedné klášterní bráně. Kdyby se Církve chtěla vzdát své tradice, zničila by samy základy své existence. Nemůžeme se stát společenstvím, které ztratilo „paměť“ a tím svou identitu, životně nezbytnou shodu se sebou samou.

Maria, garant autentického vývoje Církve

S vědomím nebezpečí, že Církve našich dnů zapomíná nebo potlačuje své vnitřní a významné dějiny, staví nám Jan Pavel II. před oči Marii jako „Paměť Církve“. Zve nás, abychom následovali příklad Panny Marie, která ve svém srdci všechno uchovávala a rozvažovala o tom (srov. Lk 2,19.51), co se týká Božích dějin a člověka. Maria chce s námi sdílet zkušenosti a poznatky své mateřské paměti.

Maria, daruj nám skrze své vzpomínky pevnou naději

Maria, ty Paměti Církve, obdaruj nás drahocenným darem svých vzpomínek, které uchovááš po staletí svěží jako v první den. Ty znáš dějiny Církve v celé jejich hloubce a šíři. Ty vidíš, co je na cestě Církve od počátků přes staletí stále to nejpodstatnější a co musí zůstat zachováno. Ty se ukazuješ v četných věrohodných zjeveních jako ta, která nás vedeš s růžencem v ruce, abychom podle tvé paměti rozjímali na poutní cestě Církve o životě Ježíše z perspektivy tvých vzpomínek.

Naše oči jsou často unavené a zamlžené, otevři nám zrak pro to, co za všech časů musí být pro Církve tím podstatným zaměřením. Nedej Církvě zapomenout, kde jsou její kořeny, ze kterých

pramení její síla. Buď pro nás „oporou paměti“ pro všechno velké a obdivuhodné, co Bůh pro Církve vykonal a co chce i dále vykonat. Tvá paměť ať je pro nás povzbuzením, abychom s trpělivostí přinášeli ovoce i tehdy, když se výsledky nedostavují a situace se zdá bezvýchodná, když nad námi táhnou bouřkové mraky a my nevidíme pro Církve žádnou budoucnost. Tvoje vzpomínky ať jsou pozvánkou k naději, k důvěře v Boží moc právě při zkouškách, krizích a zvratech, ze kterých Církve zpravidla vychází silnější a životnější než předtím.

Maria, ukaž nám chyby minulosti

Ukaž nám, kde musí Církve prosit za odpuštění vin a chyb minulosti, jak je můžeme napravit a v budoucnosti se jich vyvarovat. Otevři naše oči pro to, co vyráží i na vyprahlém povrchu země, pro něžné rostlinky naděje, které snad rostou na skalním kameni. Pomáhej nám najít stopy a cesty k vytoužené jednotě všech křesťanů, aby se přiblížil den, ve kterém dáme celému světu věrohodné svědectví o Kristu. Dej, ať trváme podle staleté zkušenosti Církve na tom, že nic nemůže ublížit těm, kdo v sobě nosí Krista, že zkoušky a pokušení, doby soužení, bolesti a ztráty, utrpení a pohrdání od nepřátel nás nemohou odloučit od Boží lásky, která je v Kristu, našem Pánu (srov. Řím 8,39); že Kristus v nás je silnější než svět kolem nás a že On zvítězí; ...že Kristova paže není tak krátká, aby nám nemohla pomoci (srov. Iz 59,1); ...ať přijde, co chce, jeho milost pro Církve bude dostatečná, že jeho síla se v slabosti zdokonaluje; ...že v každé době, kdy síly zla vyzývavě vystoupí, vždy přicházejí svatí a mučedníci... (John Henry Newman); že Ježíš Kristus, tvůj božský Syn, zůstává s námi po všech dnech, jak nám to slíbil (srov. Mt 28,20).

Maria, probud' v nás nové vědomí našeho poslání

Tvoje paměť, Maria, to není pouhé uchovávání, ona je dynamická a vidí dopředu. A proto praví mariánští křesťané nejsou z těch, které je možno označovat za reakcionáře a tradicionalisty. Ty neznáš žádnou vzpomínku, která by nebyla současně budoucností. Tvé přímlyvě děkujeme za vizi a program obnovy Církve v naší době, jak nám ho staví před oči II. vatikánský koncil. Pomoz nám, abychom z pohledu tvé paměti, která je směřodatným svědectvím pro budoucnost, tuto vizi a tento program uskutečnili, aby se „celá Církev obnovovala z těchto nových pramenů poznání své vlastní podstaty a svého poslání, aniž by se napájela z cizích a otrávených studní (srov. Jer 8,18).“⁽⁵⁾ Probud', Maria, silou své mateřské paměti v Božím lidu nové vědomí odpovědnosti za příchod Božího království, tak jak to ukazují příklady živých údů Církve všech dob.

Maria, ty jsi paměť Církve, ty uchováš ve svém srdci dějiny nového Božího lidu. Dej, ať vedení tvou mateřskou zkušeností překonáme všechny nouze, jimiž je naplněna dnešní doba. Dej, ať znovu najdeme tu naději, která se rodí ze samého srdce evangelia. Tvoje přítomnost jako Paměti dějin spásy ať je pro nás zdrojem radosti – radosti z víry, radosti, že jsme křesťané. Dej, ať se obrátíme k tobě, aby každý z nás a celá Církev zakusila to, co řekl sv. Bernard z Clairvaux: „Následuj ji, a nezboudíš; pros ji, a nebudeš zklamán; myslí na ni, a nezmýlíš se; ... volej k ní a dojdeš k cíli,“ protože její paměť ukáže tobě i nám všem dobrou cestu.

*Z Kirche heute 5/2006
přeložil -lš-*

(1) Řím, 1. 1. 1987.

(2) Komentář k Lukášovu evangeliu, I. díl, 2. kap. Pl 1653 355.

(3) J. P. II: Redemptoris Mater 47.

(4) DV 47.

(5) J. P. II: Čenstochová, 4. 6. 1979.

Hlásání s Marií

Maria nás učí smyslu misijní práce a způsobu, jak ji provádět. Existuje mariánský způsob jak evangelizovat svět. Chceme jít do její školy. Jaké jsou zvláštní znaky této evangelizace s Pannou Marií?

Maria nás učí, že misie vzniká z vnitřní plnosti

Misie začíná hlásáním. Nebo jinak řečeno, při hlásání přijímá Maria Kristovo poslání. Misie začíná pro ni postojem pokorné připravenosti pro Boží iniciativu.

Misie se sice musí vtělit do díla, do duchovních a pastoračních kroků. Ale Maria nás učí, že misie přichází po vnuknutí. Předchází ji kontemplace a modlitba. Maria nás učí, že dříve než si vyhrneme rukávy, musíme složit dlaně.

Misie je v podstatě misie Boha v nás, v našem srdci, v našem životě. Pak se stanou naše vnější činy přetékáním vnitřní přelplněností. Jde o plodnost našich skutků, jejich smysluplnost a věrohodnost.

Podléháme často jakémusi závazku, že musíme dosáhnout určitých výsledků, které si stanovíme, jsme posedlí množstvím, materií, vydatností toho, co děláme, co upřednostňujeme, nebo co chceme uskutečnit.

Maria podle takové logiky nejedná. Byla osvobozena od takového nátlaku k činnosti a od upřednostňování vlastní vůle. Ví, že všechno v ní koná Bůh. To jí dovoluje, aby ze své strany „konala“.

Náš vztah k Marii není nějaké cvičení ve zbožnosti, nýbrž vyznačuje se posláním. Vykupitel-

ský úkol jejího Syna začíná tím, že jeho matka přiznává svou bezmocnost. V lidských dějinách bytost, která byla na to připravena tím, že byla uchráněna dědičného hříchu, dává se svým „Staň se“ zcela k dispozici Bohu. Jakoby všechno pozoruhodné úsilí, všechny dřívější pokusy najít cestu k vykopení, které podnikl lidský génius nebo moudrost v minulých stoletích ve všech kulturách a civilizacích až do zvěstování, byly odsouzeny ke ztroskotání a prohlášeny za neschopné. Člověk je neschopný svým vlastním úsilím dospět ke spáse a přijímá ji proto pokorně skrze Mariino „Ano“.

Maria nám ustavičně opakuje Ježíšova slova: *Beze mne nemůžete činit nic*, nebo slova svatého Pavla: *Moje síla se rozvíjí v mé slabosti*.

Ano, Maria nás učí, že misie začíná na kolenou tak, že prosíme ustavičně Ducha Svatého, aby nás zastínil. Naše modlitba je modlitba chudých, modlitba chudé ženy, která ví, že pro Boha není nic nemožného, a která v to věří.

Maria nás učí, že misie je svědectví

Mariina misie (úkol, který počala ve svém srdci a uskutečnila ve svém těle) začíná tím, že darovala světu Ježíše.

Mariina misie spočívá v tom, že je Matkou: je Matkou Ježíše

v Betlémě v den jeho narození, na Golgotě je matkou Janovou, přijímá úkol být Matkou Církve a ve Večeřadle přijímá úkol být Matkou apoštolů a strhnout je svou vírou k přijetí Ducha Svatého.

„Mariino mateřství se stává dědictvím člověka, které Kristus osobně daruje každému člověku.“ (*Redemptoris mater*)

Maria nám dává na srozměnou, že misie má něco společného s mateřstvím. Jde o to, přivést lidi k víře. Ona však nemá nic společného s propagandou, s marketingem nebo s nábořem zákazníkům... Misie je životně důležitý proces jako při každém mateřství.

Předávat dále Ježíše je úkon lásky a klanění, který vyžaduje plnost, věrnost a odvahu a je spojen s četnými postoji, pozornostmi a pohledem naděje. Jde o to, aby Kristovo tělo, jehož jsme údy, dále rostlo.

Maria byla svědkem toho, jak Ježíš vyrůstá v Nazaretě, byla u růstu jeho veřejné kazatelské činnosti na cestách Palestiny. Doprovázela ho při této službě, od svatby v Káně až k modlitbě ve Večeřadle, kde čekala na Ducha Svatého. Maria ví, jakou cenu je třeba zaplatit za každé semě milosti, za někdy bolestnou cestu Božího slova, kterou její Syn podstoupil, ale naráží přítom na nepochopení, lhostejnost a pohrdání.

Slyšela spolu s učedníky podobenství o pšenici a koukolu. Během svého života po boku Ježíše mohla posoudit, jaký odpor se zvedal, když byla řeč o potřebě obrácení nebo o tom, kráčet ve stopách jejího Syna. Tomu všemu nás Maria učí svým mateřstvím. Jde o to, abychom se do hloubky své bytosti osvobodili od sebe samých, abychom pak dále předávali Ježíše, aby se mohl narodit v tom druhém a ten druhý tím, že přijímá Ježíše, se narodil k pravé důstojnosti Božího dítěte. Maria nás učí, že misie se neuskutečňuje jen kázáním, jen kladením požadavků na druhého, nýbrž že to

OPICE MAJÍ PŘEDNOST

Španělský socialistický poslanec Francisco Garrido prohlásil lidoopy za „genetické druhy lidstva“. Nejsou to podle něho lidé, ale patří do naší rodiny. Filozof Jesús Mostwerin šel ještě dále: „My lidé nejsme děti bohů, nýbrž bratřenci šimpanzů.“ Španělsko chce oficiálně přiznat lidoopům větší práva než mají lidé. Arcibiskup Fernando Sebastian kritizoval, že vláda chce přiznat opicím práva, která upírá nenarozeným dětem. Podle návrhu nesmí se lidoopi chovat v zoologických zahradách ani v cirkusech. Tato zvířata mají právo na život, na svobodu a tělesnou nedotknutelnost.

musí být znovuzrození (jak to Ježíš řekl Nikodémovi). Jsme povoláni stát se podle jejího příkladu „Ježíšovými matkami“.

„Věříme, že nejsvětější Matka, nová Eva, Matka Církve, v nebi dále vykonává svou mateřskou roli na Kristových údech a spolupracuje na zrození a rozvoji božského života v duších vykoupěných,“ píše Pavel VI. ve svém Krédu.

Misie je odvážná smělost, odvahava víry: evangelium zdůrazňuje, že Maria spěchala.

Její spěch se projevil nejdříve při zvěstování. Když pozorněji čteme řecký text, zjišťujeme, že Maria na to, o čem anděl mluví jako o budoucím: *Duch Svatý na tebe sestoupí a moc nejvyššího tě zastíní*, odpovídá v přítomném čase: *Jak se to má stát?* Má horoucí přání přesadit do přítomnosti to, co jí anděl oznamuje pro vzdálenou budoucnost.

Maria má smysl pro dnešek: Maria má smysl pro přítomný okamžik. Pospíchá v den navštívení, aby své tetě Alžbětě oznámila s radostí Boží dílo, které se uskutečnilo v jejím těle: příchod Mesiáše. Pozorujeme i v jejím spěchu v Káně, jak naléhá na Ježíše, aby již začal svou hodinu. *Udělejte všechno, co vám řekne*. A přistupuje ke kříži, aby Ježíš z jejího *Fiat* nyní čerpal sílu říci své *Ano* Otcově vůli až do konce, zatímco jeho učedníci ho zrazují, zapírají nebo utíkají pryč.

V Marii není nic nasládlého nebo změkčilého, je v ní síla duše, vytrvalost, odvahava a vášnivý charakter, statečnost. Statečnost Kříže: bláznovství věřit ve svého Syna až do úplného konce, až k opuštěnosti od jeho učedníků, až k úplnému odevzdání do rukou Otce.

Každý křesťan je svým křtem zařazen mezi misionáře a čerpá v Marii skrytou vášnivost, nadšení a intuitivní vlivnou schopnost k fantazii, k vynalézavosti a novosti při hlásání evangelia.

Svatý Ludvík Maria Grignon z Montfortu a svatý Maximi-

lián Kolbe jsou svědky a vzory tohoto velkého mariánského hlásání evangelia: pochopili, díky Marii, jak najít v kultuře, umění nebo technice své doby nové misijní nástroje.

Maria nás vychovává, abychom z misie udělali dílo společenství.

Jako každá matka má Maria smysl pro rodinu, smysl pro Svatou Rodinu. Církve se s ní shromažďuje ve Večeřadle. Jako každá matka zachází opatrně s nemocným, chudým nebo postiženým dítětem. Ať už je zraněno fyzické, společenské nebo církevní tělo, Maria trpí spolu s ním, a - nebojím se říct - prožívá umučení (neboť Kristus v každém údu dále prožívá svůj smrtelný zápas a Maria je jeho nejpřednější úd).

Maria nás učí, že společenství je nejen podmínkou pro misii, že je „matricí misie“, nýbrž je perspektivou misie: lidstvo má být v Kristu sjednoceno. Její horoucí přání je, aby žádné z jejích dětí nebylo vyloučeno z tohoto společenství všech lidí v jejím Synu.

Maria otevírá našemu zraněnému, rozdělenému, daleko od Boha zbloudilému lidstvu, které žije bez rodiny a bez ukazatelů směru, které je zajatcem svých iluzí a je bez naděje, cestu k jednotě, k pokoji a ke smíření. Přijímá nás do své náruče, aby nás přivedla k Ježíši, ke svému Synu, k Dobrému Pastýři a k jeho Církvi, Kristovu tělu, jehož je obrazem. Jsme její modlitba, její neúnavná přímluva. Ona je naší orodovnicí, naší prostřednicí, která za nás ustavičně prosí svého Syna.

Jan Pavel II. nám říká: „Růženec je nezanedbatelný poklad pastorační výzbroje a každého dobrého hlásání víry“ (RPM 17).

V Mariině škole kéž každý z nás a všechna naše společenství, hnutí a služby načerpají novou vzpruhu, novou odvahava a nový misijní postoj!

Journal de la Confrérie Notre-Dame de France 9/2003

Vietnamští katolíci rostou

Při nedávné služební cestě parlamentního zahraničního výboru do Vietnamu jsem byl mile překvapen, že situace tamních katolíků není tak beznadějná, jak by se při znalosti komunistického režimu dalo očekávat. Jako vždy, když jezdím do zahraničí, mám zájem setkat se s představiteli katolické církve, abych si udělal obrázek o náboženské situaci v dané zemi. Udělal jsem to i tentokrát a hovořil jsem v Hanoji s arcibiskupem Ngo Quang Kietem, který mi řekl, že situace ka-

tolíků ve Vietnamu není různá, nejhorší byla v 70. letech minulého století, ale po r. 1980 se přece jen začala poněkud zlepšovat. Zlepšily se i vztahy mezi státem a Církví. Vloni stát vydal nařízení o náboženské svobodě, ale ta je praktikována na různých místech různě.

Vietnamci si teoreticky mohou svobodně zvolit kterékoliv náboženství a zúčastnit se obřadů. Obě nejpočetnější církve - buddhistická a římsko-katolická - jsou přesto považovány za potenciální hrozbu ateistického státu a jejich obřady jsou kontrolovány tajnou policií. Celý Vietnam je rozdělen na 26 diecézí, které spravuje na 3000 kněží. Katolíci však nesmějí vyvíjet charitativní činnost, omezují se semináře i cesty duchovních do Vatikánu. Katolická výchova probíhá v kostelích, katolické školy vyššího stupně neexistují, i když by o ně byl velký zájem. Povoleny jsou pouze katolické jesle, kde se o výchovu starají řádové sestry. Kněžské semináře na území Severního Vietnamu byly v r. 1960 úplně uzavřeny a teprve po r. 1986 došlo k postupnému otevírání seminářů na celém území. Přesto bylo až do r. 1995 velmi těžké přijmout nového uchazeče o kněžství. Nyní se tato situace každým rokem lepší a zvláště po-

těšitelné je, že v seminářích studuje už 2000 mladých lidí. Zájmu uchazečů dnešní kapacita seminářů ani nestačí.

Celkově je ve Vietnamu asi sedm milionů katolických věřících, což je zhruba desetina obyvatelstva. Nejvíce katolíků je na jihu země, na severu oko-

lo hlavního města Hanoje je jich mnohem méně. Větší náboženská svoboda podle pana arcibiskupa je ve městech, zatímco na venkově a v horách je to podstatně horší. Snad v nejobtížnější situaci

jsou věřící v oblasti centrální vrchoviny, kde dříve probíhaly pokojné protesty proti porušování náboženské svobody a odkud jsou ještě i v poslední době hlášeny případy policejní brutality v souvislosti s náboženskými obřady. Vstup do této oblasti je přísně omezen a příslušníci horských křesťanských (ale zejména protestantských) menšin jsou zatýkáni a odsuzováni k mnohaletým žalářům. Velké obtíže mají Vietnamci se stavbou nových kostelů. Opravovat staré kostely ve městech je poměrně snadné, ale získat povolení ke stavbě nových je neobyčejně těžké.

Jak mi pan arcibiskup Ngo Quang Kiet prozradil, přes všechny tyto problémy je určitá naděje, že budou navázány diplomatické vztahy mezi jeho zemí a Vatikánem. Velké naděje pan arcibiskup vkládá také do řeholních řádů. Ve Vietnamu působí celá řada ženských řádů a také redemptoristé, kteří se rozvíjejí velice úspěšně. Vietnamští redemptoristé mj. působí i pro vietnamskou komunitu v České republice. A jak jsem z optimistických slov pana arcibiskupa vycítil mezi řádky, není možná daleko doba, kdy budou vietnamští kněží působit v Česku i jako misionáři.

Jiří Karas, poslanec PČR

Je to zvláštní, ale v případě tohoto světce neznáme datum ani jeho narození, ani jeho smrti. Narodil se více méně 20 let po smrti Mohameda, tedy kolem roku 650 v Damašku. Jeho rodné místo stejně jako celá Sýrie bylo již od roku 635 v držení muslimů, kteří je dobyli za druhého kalifa Umara ibn-al Khataba, který zde zřídil sídlo kalifů, světské i duchovní hlavy islámu.

Kalif Umar, druhý nástupce Mohameda, je pokládán za vlastního zakladatele islámské světové říše. Za jeho vlády muslimové dobyli v roce 638 Jeruzalém, Palestinu, Irák a část Persie, v roce 642 pak Egypt. Umar měl rozhled, který mu zajišťoval velkou autoritu. Podržel si nejdříve židovské a křesťanské úředníky, lékaře a vědce. Ale jakmile mohl, nahradil je muslimskými odborníky.

Tak byl i otec sv. Jana ministrem financí na kalifově dvoře, ačkoliv byl křesťanem. Otec přikládá velkou váhu tomu, aby jeho syn Jan i adoptivní syn Kosmas získali základní vzdělání ve všech oborech a uměních, jak to bylo potřebné pro budoucí vyšší státní úředníky.

Když Jan dorostl v muže, byl nejdříve spolupracovníkem a pak nástupcem svého otce v jeho úřadě. Koncem století se situace pro židy a křesťany v kalifově říši změnila. Od roku 700 začala silná arabizace. Začala se prosazovat důsledná islamizace správního aparátu. Nový vládce kalif Abd al-Malik (685–705) odepřel křesťanům svou přízeň.

Protože Jan nebyl ochoten konvertovat k islámu, musel jako 65letý opustit svůj úřad. Aby se vyhnul nátlaku, odstěhoval se se svým adoptivním bratrem do Jeruzaléma. Tam se oba stali mnichy ve slavném klášteře Mar Saba. O něco později vysvětil jeruzalémský patriarcha Jana na kněze.

Od té doby se musel Jan starat v rostoucí míře o záležitosti křesťanského života především

Svatý Jan Damascenský

jako poradce vrchního pastýře a teologický spisovatel. Ze všech stran přicházely prosby o pomoc v různých problémech. Když se odebral do Damašku, snil o skrytém klášterním životě a o zbožném rozjímání. Nyní se proti své vůli stal kontroverzním teologem, jehož učenost a vyspělost oceňovalo celé východní křesťanství. Ve své přímo úzkostlivé pokoře poukazoval Jan na to, že

Sv. Jan Damascenský

nepřináší žádné nové pohledy, žádné nové syntézy, že chce jen prostě pomáhat napadané pravdě. Tak jeho hlavní dílo *Pramen poznání* je souhrn všech podání ze spisů dřívějších východních Otců, akt a koncilů, vypracovaný s neobyčejnou péčí. Jan daroval řecké církvi tímto dílem dog-

Mar Saba

matiku, kterou pak neměla nikdy odložit z ruky.

Šíře zájmů a vědomostí sv. Jana je imponující. Nebyl jen dogmatik, nýbrž také exegeta, apologeta a svatopisec. Nadto se proslavil jako básník a skladatel církevních hymnů, které mu získaly na východě nezapomenutelné jméno. Některé jeho hymny mají v liturgii dodnes své místo.

Ptáme-li se na osobnost tohoto neobyčejného muže, jak se projevuje v jeho dílech, musíme vyzvednout tři hlavní rysy:

1. Věrnost k učení Církve

Patřilo k zákonu oné epochy, že se usilovalo především o zachování přejatého dědictví a nikoliv o vytváření něčeho nového a svého. Tento zákon se stal pro Jana základním mravním postojem. Úcta k pravdě ho naučila stavět sám sebe až za poselství, které bylo třeba hlásat a hájit.

V této věrnosti se stal prostředníkem mezi církevními počátky a vrcholným středověkem. V zářící lásce ke Kristu a k jeho Církvi a jako neúprosný přítel pravdy psal Jan dialogy sporů mezi křesťany a muslimy a zpracoval významné dílo *De Haeresibus o bludných učeních*. Islám nazývá „předchůd-

Sv. Jan Damascenský

cem Antikrista“ a Korán „vyprávění pohádek“.

Je samozřejmé, že teolog Jan Damascenský byl pobouřen způsobem, jakým Korán a celé islámské učení představuje a vysvětluje křesťanské pravdy, a poukazuje na slova sv. Jana 2,22: *To je Antikrist, kdo popírá Otce a Syna*.

Takový poukaz na Písmo svaté může být dnes šokující. Musíme však i v době mezináboženského dialogu usilovat o objektivní pravdu, a můžeme proto k islámu a jeho učení přistupovat kriticky. Islám totiž není jen jedno světové náboženství vedle ostatních, nýbrž tvrdí o sobě, že je postkřesťanské náboženství, které všemu rozumí lépe a je povoláno očistit křesťanskou nauku od domnělých zfalšování a znovu ji obnovit.

Jan Damascenský chce křesťany vyburcovat k bdělosti. Žádá proto od nich, aby odporovali překrucování víry, správně rozlišovali islámská zfalšování a dosvědčovali s velkou svobodou muslimům evangelium o Ježíši Kristu, Božím Synu. K tomu je ovšem zapotřebí svou vlastní vírou dobře znát a milovat.

My křesťané 21. století musíme dělat totéž s láskou a křesťanskou trpělivostí, to znamená bez použití násilí a nátlaku, ale také bez lhovosti, protože nejde o nic menšího než o pravdu víry. I lidé v islámských zemích mají nárok poznat úplnou křesťanskou pravdu.

2. Statečné vystupování v konfliktu s obrazoborectvím

Svatý Jan Damascenský sestavil tři slavné řeči na obranu obrazů svatých, proti kterým bojovali vášnivě ikonoklasté pod vedením císaře Lva III. (717–741).

Jak známo, vedly se v Církvi od raných dob spory o tom, zda je dovoleno zobrazovat Boha a svaté a tyto obrazy činit předmětem úcty. Protože křesťanství vzniklo na základě Starého zákona, je to pochopitelné, protože mojišské zákony zakazovaly zhotovit obraz Boha a klanět se mu. Mimoto existovalo u Božího lidu stejně tehdy jako za všech dob pokušení identifikovat zobrazení s vyšší skutečností a tak sklouznout od pravého kultu do magické oblasti. Nyní nastal ve východní oblasti nový moment: islám se svým radikálním zákazem Bible byl na nejlepší cestě stát se světovou velmocí a začal vyvíjet svůj vliv na duchovní život Východu.

V tomto zdlouhavém sporu o oprávněnost nebo nesprávnost zobrazení se císař postavil na stranu odpůrců. V roce 730 vydal formální edikt, který zakazoval zhotovovat a uctívat obrazy svatých (obrazy Ukřižovaného a Panny Marie se tehdy ještě nevyskytovaly). Z toho vzešlo pozdvižení a velké zmatky v celé východořímské říši. V tomto okamžiku vystoupil na scénu Jan a napsal řeči proti obrazoborcům.

Byl dalek toho zastávat se zneužití, která se objevovala dosti často. Spíše rozlišoval výslovně mezi klaněním, které se týká výlučně Boha, a úctou, kterou

že jednotlivé církve setrvávají v tradici společné apoštolské víry, která tímto kanálem může dospět od počátků až k nám: „Tímto řádem a touto posloupností dospěla až k nám tradice, která je v Církvi počínaje od apoštolů, a hlásání pravdy. A to je nejuplněnější zkouška, že je to jedna a táž oživující víra apoštolů, která byla v pravdě uchována a předána“ (tamt. III, 3,3: s. 7,851).

Trvalé zpřítomnění Hlavy Církve

Podle těchto svědectví antické církve spočívá apoštolskost v církevním společenství ve věrnosti učení a praxi apoštolů, skrze které je zajištěno historické a duchovní pouto Církve s Kristem. Apoštolská posloupnost biskupské služby je cesta, která zaručuje věrné předávání apoštolského svědectví. To, co představují apoštolové ve vztahu Pána Ježíše a Církve v jejich počát-

skrze obraz prokazujeme zobrazeným světcům. Odvaha, s jakou vystoupil proti samotnému císaři, kterému vyslovil dokonce anathema, je obdivuhodná, a to i za okolnosti, že sám nežil v dosahu císařovy moci. Jan však věděl, že se zastává nikoliv své vlastní záležitosti, nýbrž věci Boží a Církve.

3. Jeho ctnosti

Třetím podstatným rysem Jana Damascenského je jeho smysl pro Církev, jeho „sentire cum Ecclesia“. Tím je míněna jeho bdělá připravenost zastat

se ohrožené Církve, i když hrozilo nebezpečí, že se dostane do křížku s držiteli moci, jak tomu bylo s jeho dílem proti islámu a ještě více v případě obrazoborectví. Je třeba vyzvednout i jeho zdravý smysl pro to, co je autenticky křesťanské, a jeho schopnost rozlišování duchů v době přeplněné stranicí a intrikami. Stejně tak je třeba uvést jeho neomylnost a pevnost uprostřed bojů o víru: Jan nevyhledával konflikty, ale také se jich nebál, protože věděl, že jde o věc Páně.

Bollettino Vaticano 10. 5. 2006

se ohrožené Církve, i když hrozilo nebezpečí, že se dostane do křížku s držiteli moci, jak tomu bylo s jeho dílem proti islámu a ještě více v případě obrazoborectví.

Je třeba vyzvednout i jeho zdravý smysl pro to, co je autenticky křesťanské, a jeho schopnost rozlišování duchů v době přeplněné stranicí a intrikami. Stejně tak je třeba uvést jeho neomylnost a pevnost uprostřed bojů o víru: Jan nevyhledával konflikty, ale také se jich nebál, protože věděl, že jde o věc Páně.

Za zmínku stojí jeho prostá pokora. Přes svou obdivuhodnou vzdělanost pokládal sám sebe za méně než otroka, „pro kterého by bylo lepší, aby přiznal před Bohem své viny“, než se zabýval problémy teologie a církevní politiky. Jen poslušnost a starost o ohrožené křesťanství mu dodávaly odvahu, aby aktivně vystupoval.

Z VISION 2000 - 2/2006 přeložil IŠ

NEPOVOLENÁ SVĚCENÍ

Čínská „vlastenecká“ církev vysvětila 3. května 2006 bez souhlasu Svatého stolce tři nové biskupy, kteří byli na přijetí svěcení připravováni pod velkým nátlakem. V diecézích jsou organizovány za tím účelem „duchovní obnovy“, které jsou ve skutečnosti politické semináře s vymýváním mozků. 7. května pak byl vysvěcen třetí biskup, ale se souhlasem Vatikánu, který ho označil za „vynikajícího kandidáta“. Připravuje se nepovolené svěcení dalších dvaceti biskupů. Tento postup zhoršuje opět vztahy mezi Čínou a Svatým stolicí.

UFO NEEXISTUJÍ

Britské ministerstvo obrany zveřejnilo zprávu o výsledku čtyřletého bádání tzv. neznámých létajících objektů. Studie byla původně tajná. Zpráva o rozsahu 400 stran uvádí, že neexistují žádné důkazy o tom, že se vyskytují jevy nepřátelské povahy nebo takové, které by byly řízeny něčím jiným než přírodními zákony. Vědci zkoumali, co vlastně někteří lidé pozorovali, a došli k závěru, že jde o meteority a s nimi spojené dosud neznámé vedlejší projevy. S absolutní jistotou je možno prohlásit, že všechny tyto jevy je možno vysvětlit fyzikálními, elektrickými a magnetickými fenomény.

ASTROLOGIE JE POUHO-POUHÝ VÝMYSL

Biolog Martin Reuter a psychologové Petr Hartmann a Helmut Nyborg z dánské univerzity Aarhus provedli průzkum u 15 000 občanů USA. Zkoumali jednotlivé složky jejich osobnosti v souvislosti s jejich datem narození. V odborné studii, kterou pak zveřejnili, konstatovali, že v žádné kategorii neexistuje naprosto žádná souvislost mezi osobností člověka a datem jeho narození. Tato vědecká studie vyvrací všeobecnou lidovou pověru, že charakter člověka souvisí se znamením zvěrokruhu, ve kterém se narodil.

PŘEČTĚTE SI KORÁN

Kardinál George Pell, arcibiskup v Sydney, je toho názoru, že věřící by si měli přečíst Korán, aby byli lépe připraveni na výzvy, které islám stále otevřeněji představuje. Kardinál kritizoval totalitární charakter islámu a brutalitu mnoha islámských režimů, jmenovitě v Afghánistánu. Korán se hemží místy, která k této brutalitě vyzývají. Kardinál se pokoušel vypočítat tato místa, ale je jich tolik, že to po 70 stránkách vzdal. Ale i křesťané se musí více sebekriticky dívat sami na sebe. Je třeba volit život a nikoliv smrt: to znamená také mít více dětí a dívat se do budoucnosti s větší důvěrou.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pomocí. Z naléhavosti prvního bodu vyplývá závažnost druhého a potřeba třetího. Závažnost prvního bodu je zřejmá z toho, co všechno Boží Syn podstoupil pro spásu člověka. Učinil tolik, že už více ani učinit nemohl. Obětoval pro tuto záchranu vše beze zbytku. Jestliže svou starost o tuto záchranu svěřuje nyní nám, činí z nás své nenahraditelné spolupracovníky v očekávání, že nám záchrana všech lidí bude ležet na srdci stejně tak jako jemu, že pro lásku, jakou milujeme jeho, budeme milovat spolu s ním i lidi všech národů a učiníme pro jejich spásu všechno, co je v našich silách.

Ale to bychom nesměli být my, slabí a zpohodlnělí lidé, abychom si své poslání a úkol nedokázali ulehčit. Když se po dvou tisíciletích zdá, jako by cíl získat všechny národy byl v nedohlednu, náš úkol je z lidského pohledu obtížně splnitelný, začneme o něm nakonec pochybovat a docházíme k paradoxnímu závěru. To, co mělo být pro nás největší pobídkou, stane se spíše výmlouvou a ospravedlněním: Jestliže Bůh opravdu tak velice chce spásu všech lidí, jistě se o ně nějak sám postará. Jde hlavně o to, abychom s nimi dobře vycházeli. Dostáváme se tak do jakéhosi bludného kruhu. Jelikož naše úsilí tím nutně polevuje, Pán nám nemá v čem pomáhat a není důvodu, aby nás podporoval svými divy a zázraky.

Bůh jistě chce, aby se všichni spasili, ale to neznamená, že tím už jsou spaseni. Stanovil naprosto jasně, jakým způsobem mohou dojít spásy, a to byl důvod, proč nás povolal ke spolupráci, uložil nám, abychom se o to vši silou starali, a dává nám k tomu potřebné prostředky. To je z celého evangelia naprosto jasně a nikde nenajdeme ani zmínku o tom, abychom hledali, vymýšleli jiné způsoby nebo na ně spoléhali. A i kdyby tomu bylo tak, že Bůh má ještě jiné nám nezjevené cesty, jaký-

mi chce projevit milosrdenství k těm, kteří v něho neuvěřili, je to jeho věc, ale to, co před svým nanebevstoupením řekl apoštolům a prvním učedníkům a čím tedy pověřil také nás, nikdy neodvolal a my to nemůžeme ani v nejmenším zpochybňovat. Bylo by to něco jako opovážlivé spoléhání a omlouvání vlastní pohodlnosti, o kterém platí závažná slova proroka Ezechiela: „Jestliže bezbožný zemře, a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, on, bezbožný, zemře pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky!“

Slyšíme však námitky: Jak mu můžeme domlouvat? Dnes je úplně jiná doba. Není možno vystupovat s takovými požadavky. Takové nároky lidé dnes nemohou přijmout. Jenže tak tomu bylo už za Ježíšových dob, že lidé odmítali nepohodlné požadavky. I Pavla s Barnabášem vyhnali, vysmáli se mu, že si ho poslechnou někdy jindy. Ale to nebyl pro ně důvod k tomu, aby rezignovali na své poslání. Ani Pán nikdy neslevil ze svých požadavků, i když věděl, že se nad ním budou pro jeho slovo pohoršovat, že ho budou chtít vyhnat za město a dokonce kamenovat nebo shodit ze skály. Odešli mu jeho vlastní učedníci, ale on neprojevili ani náznak větší vstřícnosti. Odešel bohatý mládenec, a Pán ho nevolal zpět a neudělil mu žádný pardon, naopak upozornil, jak těžké je pro bohaté vejít do Božího království. Jeho kázání mají daleko k jakémukoliv populismu. Není v nich žádné lákání na umělý med. A co víc: Pán nezrušil ani jedno slovo z Desatera, naopak, ještě je zpřísnil. Hříchem není jen samotný zlý skutek, ale už samotná touha po něm. Milovat musíme i ty, kteří jsou nám proti srsti. Myslet jen na sebe znamená přiřadit se k zavrženým kozlům po jeho levici. Jestliže lidem po smrti nic vážného nehrozí, k čemu pak byla všechna Ježíšova po-

dobenství, ve kterých se mluví o vnější temnotě, věčném ohni a ve kterých věčný Hospodář prohlašuje neodvolatelné: „Neznám vás!“? O realitě věčného zavržení se mluví v Novém zákoně na padesáti místech. Ježíšovo milosrdenství se nikdy neprojevovalo v tom, že by rozměľňoval nebo rušil morální pravidla, ale v tom, že přijímal s láskou a povzbuzením ty, kteří byli ochotni opustit své špatné cesty. Hřích však nazýval vždy pravým jménem. Kdo má dnes odvahu tlumočit současným pokrytcům a bohatcům jeho „Běda vám!“? Nejde o to, být bezcitný a neústupný, nýbrž jde o to, předávat jasné světlo plné pravdy.

Co tedy máme dělat? Přínejmenším vyjít ze své bezstarostnosti, nebo lépe řečeno z uzavřeného kruhu starostí jen o sebe samého, z jakéhosi pseudokřesťanství, které se obrací na Boha jako nějaký automat na zajištění vlastního spokojeného a blaženého života. Bůh nám jistě nabízí a dává radost a velké množství milostí a darů, ale každý jeho dar je současně závazkem, protože jsme jen jeho správci. Do záchranu světa se musí vědomě zapojit všichni, každý podle hřivny, která mu byla svěřena. Matka Boží nikde nekázala, a přece se nikdo tak nepodílel na záchraně světa jako ona svou přímlouvou a sebeobětí jako Spoluvykupitelka. Svátá Terezička, která neopustila svůj klášter, se stala patronkou misií. Ona propast mezi bohatými a chudými, kterou známe z hospodářské sféry, může zdomácnět i v duchovní oblasti. Nenasadit do díla spásy všechny svěřené dary a síly znamená jít ve stopách neužitečného služebníka, který nakonec přišel i o to, co má, a byl uvržen do temnot. Tak jako bychom neměli zasedat ke stolu bez jasného vědomí, že jsou miliony těch, kteří umírají hladem, tak i každou naši duchovní hostinu musí provázet starost o ty, kteří strádají v moci zlého ducha a jsou v krajním ohrožení.

Hlásání Božího slova bylo a bude vždy spojeno se značnými překážkami. Je tomu tak především proto, že Boží království se může šířit vždy jen na úkor království Satanova. Žádná jiná „neutrální půda“ neexistuje. Proto také nedílnou součástí Ježíšova působení bylo, že vymítal zlé duchy. Když posílal učedníky, aby i oni hlásali příchod Božího království, vždy je vyzbrojil moci proti ďáblu. Ďábel není jen v posedlých. Nebojujeme s lidmi, ale se zlými duchy v povětří. Jejich zloba v posledních letech dokonale zaplevelila svět a nejen svět. Od kud nejdříve nevyženeme ďábla, tam nemůže mít naše slovo o Božím království úspěch. Jak si to chceme před Pánem zodpovědět, jestliže nevyužíváme dostatečně prostředky, které máme od něho, abychom vyháněli ďábla a přemáhali jeho moc? Místo abychom ho vytrvale vyháněli, ještě mu děláme místo, když o něm mlčíme a zapomínáme na něho. Je třeba se vytrvale modlit malý exorcismus v jeho původním plném znění, a to nejen soukromě, ale i veřejně a společně, jak tomu bylo ještě před padesáti lety. Postrachem Satana je Maria. Matka Boží nám také darovala dva velice mocné a osvědčené prostředky proti ďáblu: především modlitbu svatého růžence. Je třeba, abychom se ho modlili s tímto vědomím a úmyslem. A kromě toho nám darovala velmi účinný „zmaterializovaný exorcismus“ a tím je její zázračná medailka. Ověřila si to matka Tereza. Všude tam, kam je rozesejeme, vyháníme Zlého. Je válečný stav a my nejsme na dovolené, ale na frontě. Odpočíneme si v nebi.

-red-

⁽¹⁾ Mimochodem, všimneme-li si poselství, které nám svěřila Panna Maria prostřednictvím fatimských dětí, zjistíme, že má zcela shodný obsah: ukázala jim peklo, které hrozí mnoha duším, a vyzvala je, aby se všemožně obětovaly za záchranu lidstva.

Výzvy fatimského poselství (58)

Ať jsou milosti, které Bůh udílí nějaké duši, jakékoliv, přece ji nezabavuje obecných darů, udělených všemu lidstvu: vlastní vůle, svobody, citů a vlastní osobnosti s tímž právy a s toutéž odpovědností. Bůh dal tyto dary všem stejně, aby svobodně užívání, které s nimi konáme, nás posvěcovalo a činilo hodnými věčné odměny. Proto Bůh v nás respektuje svůj dar a také my jsme povinni respektovat ho ve svých bližních. Tak je každý zodpovědný a zodpovídá se samotnému Bohu.

Zbavit někoho jakéhokoliv z těchto darů znamená donutit ho žít tak, jak se líbí druhým, dopustit se nespravedlnosti a stát se zodpovědným za pády či hříchy, které donucený člověk může z tohoto důvodu spáchat. Co se týká pokořené osoby, pokud to snáší a trpí s trpělivostí a z lásky k Bohu, posvěcuje se a zaslouhuje si odměnu: „*Neboť oči Páně jsou obráceny na spravedlivé a jeho uši k jejich prosbám, ale tvář Páně proti těm, kdo páchají zlo*“ (1 Petr 3,12).

Když nás tedy Bůh vyvolil pro svatost, usilujme pro osobní růst a pro společné dobro odpovědět na toto volání, jak nejlépe můžeme. Tak nám to doporučuje sv. Pavel: „*Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale tyto údy nemají všechny stejnou činnost, tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedním tělem v Kristu, k sobě navzájem jsme však údy. Máme rozmanité duchovní dary podle milosti, která nám byla dána. Kdo má dar mluvit z vnuknutí, ať ho užívá úměrně k vlastní víře. Kdo má dar služby, ať ho uplatňuje ve službě. Kdo má dar vyučovat, ať se věnuje vyučování, kdo má dar povzbuzovat, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať to dělá velkodušně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí s radostí*“ (Řím 12,4-8).

Pokud dobře užíváme dary, které nám Bůh udělil, roste naše svatost v lásce, kterou jsme po-

vinováni vůči Bohu a bližnímu, očisťujeme se a stáváme se hodnými věčného života. Neboť láska je poutem veškeré pravé svatosti, jak nám to říká vznešený orel Nového zákona: „*Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra*“ (1 Jan 5,2-4).

Avšak může se stát, že někoho napadne otázka: proč máme být svatí?

Odpověď nám dává sv. apoštol Pavel, a to těmito obdivuhodnými slovy: „*Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkrvnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě pro-*

jevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti“ (Ef 1,3-14).

Proto jsme byli vyvoleni a máme být svatí: abychom sloužili ke chvále Boží velebnosti a měli na této velebnosti účast, kterou jsme od Boha obdrželi jako milost.

22.

VÝZVA K VYTRVALOSTI NA CESTĚ DO NEBE

Dvacátá výzva poselství

Jak jsme viděli, veškerým smyslem poselství je výzva k tomu, abychom vytrvali na cestě

do nebe a kráčeli tak, abychom dosáhli věčného života.

V časech, ve kterých žijeme, nechyběj ti, kdo se opovažují popírat existenci nebe. Možná proto, že nemají víru, či se nechtějí podříditi a kráčet úzkou cestou, která vede do nebe. Avšak mýlí se. Existence nebe je zjevenou pravdou, která nemůže být popírána.

Jsou mnohá místa Písma svatého, která nám hovoří o nebi. Prorok Izaiáš, když se přimlouvá u Boha za svůj lid, říká: „*Pohlédni z nebe a dívej se ze svého svatého a slavného sídla: Kde je tvá horlivost a tvá síla? Přestala tvá horoucí láska a tvé slitování se mnou. (...) Ty, Hospodine, jsi náš otec*“ (Iz 63,15-16). V Deuteronomiu je tataž modlitba adresovaná Bohu: „*Shlédni ze svého svatého příbytku, z nebe, a požehnej svému lidu*“ (Dt 26,15). A v Novém zákoně nás Ježíš Kristus učil modlit se tímto způsobem: „*Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé; buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi*“ (Mt 6,9-10).

Když sv. Matouš vypráví o Ježíšově křtu v Jordáně, popisuje ho takto: „*Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle - otevřelo se nebe a viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj*“ (Mt 3,16). Když nějaký čas poté Jan Křtitel odpovídal na otázku svých učedníků, vydal v Ježíšův prospěch svědectví těmito slovy: „*Nikdo si nemůže nic vzít, není-li mu to dáno z nebe. Vy sami mi musíte dosvědčit, že jsem řekl: »Já nejsem Mesiáš, jsem poslán před ním.« (...) On musí růst, já však se menšit. Kdo přichází shora, je nade všemi; kdo pochází ze země, je pozemský a mluví pozemsky. Kdo přichází z nebe, je nade všemi a svědčí o tom, co viděl a slyšel*“ (Jan 3,27-32).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Praha - BŘEVNOVSKÝ KLÁŠTER: **dne 17. 6. od 9 hodin bude setkání zájemků o benediktínskou spiritualitu** - na věku ani životním stavu nezáleží. Na programu přednáška, mše sv., diskuse. Pro mimopražské je po dohodě možné zajistit ubytování. Více informací na www.benediktinky.cz nebo na tel. 220 406 111. Prosíme, přihlaste se předem. Děkujeme.

Vážení přátelé, dovolujeme si vás pozvat na **slavnostní koncert**, na němž budou představeny **ve světové premiéře dvě nové skladby Miloše Boka** (*1968) a který se koná pod záštitou kardinála Miloslava Vlka, biskupa Pavla Posáda, biskupa Františka Radkovského a České provincie řádu sv. Augustina. **Credo Fis moll a Hymnus k Duchu Svatému** se představí rovněž u příležitosti 20tiletého působení Miloše Boka na poli chrámové hudby.

Účinkující: Pavla Zobalová - soprán, Kateřina Jalovcová - alt, Miloslav Pelikán - tenor, Pavel Vančura - bas, Přemysl Kšica - varhany, VUS UK Praha a VUS Pardubice - smíšené sbory, Ústecký dětský sbor, orchestr Čeští symfoničtí sólisté, dirigent Miloš Bok.

Místo a termín: **kostel sv. Tomáše v Praze na Malé Straně (ul. Josefská), neděle 28. května 2006 od 19:30 hod.**

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Jan 17,11b-19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je, a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou: tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

CENTRUM NADĚJE A POMOCI POŘÁDÁ:

Pro maminky, které jsou doma s dětmi a rozhodují se, zda dále zůstat doma, nebo nastoupit do zaměstnání a za jakých podmínek, je určen CENAPem připravený program „**Když končí mateřská dovolená**“. Maminky nejen že se dostanou ze sociální izolace, kterou pobyt s dětmi doma přináší, ale získají i podněty pro podpoření zdravého sebevědomí a tím i pro budování dobrého vztahu v manželství. **Nejbližší cyklus diskusních setkání pro maminky začíná 2. 6. 2006.** Tento program probíhá v CENAPu pravidelně každý pátek. Po absolvování všech setkání dostanou ženy osvědčení.

Kurz výchovy k rodičovství se zaměřením na metodu přirozeného plánování rodičovství. Kurz je určen pro ty, kteří chtějí zodpovědně přistupovat k plánování rodičovství ● chtějí znát mechanismus fungování různých druhů antikoncepce ● zajímají se o nejnovější trendy v léčbě neplodnosti ● mají zájem zapojit se do programu výchovy dospívajících ● chtějí se zdokonalit v komunikaci s klientem a v poradenské činnosti. Kurz probíhá v termínech **30. 5., 13. 6., 20. 6. 2006.**

Bližší informace a přihlášky je možné získat na adrese: CENAP - Centrum naděje a pomoci, Hybešova 40, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap.cz, internet: www.cenap.cz.

Srdčně zveme na I. československé setkání Mariánského kněžského hnutí na Sv. Hostýně v sobotu 17. 6. 2006.

Program: 7.30 - radostný růženec ● 8.30 - mše sv. (obojí v kostele v Bystřici pod Hostýněm) ● 9.45 - eucharistický průvod na Sv. Hostýně ● 13.00 - adorace s pozhánáním (bazilika na Sv. Hostýně) ● 13.30 - růženec světla ● 14.15 - I. přednáška (P. Jiří Polášek) ● 15.00 - mše svatá ● 16.00 - bolestný růženec ● 16.45 - II. přednáška (P. Erik Tvrdouň) ● 17.30 - slavný růženec ● 18.15 - průvod se sochou Panny Marie a se svícemi, zakončení.

Organizační pokyny: od vlakového nádraží v Bystřici pod Hostýněm jede MHD na Sv. Hostýně v 7.30, 8.23, 9.56, 10.38, 11.23, 12.28 hod. Pokud chcete dojet na Sv. Hostýně autem, musíte mít povolenku od Městské policie (na zámečku) - záloha 100 Kč pro osobní automobil, 500 Kč pro autobus. **Bližší informace:** pan Rybář, tel. 905 354 626.

TELEVIZE NOE ZAHÁJILA VYSÍLÁNÍ

V pondělí 8. května poželhal otec biskup Lobjowicz prostory a zařízení televize Noe. 10. května vysílala zcela nová televizní stanice do éteru své první programy. Úspěšné šíření tohoto programu je zatím závislé především na rozšíření pozemského digitálního vysílání. Prejeme mladé křesťanské stanici mnoho Božího požehnání v nerovném boji s pohanskou televizní velmocí.

Liturgická čtení

Neděle 28. 5. - 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26
Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 4,11-16
Ev.: Jan 17,11b-19
Slovo na den: Já nejsem ze světa.

Pondělí 29. 5. - ferie

1. čt.: Sk 19,1-8
Ž 68(67),2-3.4-5ac.6-7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,29-33
Slovo na den: Vzhopte se.

Úterý 30. 5. - nez. pam. sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: Sk 20,17-27
Ž 68(67),10-11.20-21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,1-11a
Slovo na den: Oslav Syna.

Středa 31. 5. - svátek Navštívení P. Marie

1. čt.: Sof 3,14-18 nebo Řím 12,9-16a
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
Ev.: Lk 1,39-56
Slovo na den: Spěchala.

Čtvrtek 1. 6. - památka sv. Justina

1. čt.: Sk 22,30; 23,6-11

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochrani mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,20-26
Slovo na den: Já abych byl v nich.

Pátek 2. 6. - nez. pam. sv. Marcelina a Petra

1. čt.: Sk 25,13b-21
Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,15-19
Slovo na den: Jiný tě přepáše.

Sobota 3. 6. - památka sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: Sk 28,16-20.30-31
Ž 11(10),4.5+7
Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,20-25
Slovo na den: Ty mě následuj!

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5
Ž 104(103),1-2a.24+35c.27-28.29bc-30
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Řím 8,22-27
Ev.: Jan 7,37-39
Slovo na den: Ať přijde ke mně a pije!

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 5.	29. 5.	30. 5.	31. 5.	1. 6.	2. 6.	3. 6.
Antifona	642	642	642	1378	1708	642	1692
Žalm	783	783	783	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	642	642	1376	1378	1708	642	1693
Antifony	654	1046	1062	1379	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	661	1380	1710	670	1694
Antifona k Zach. kantiku	655	658	1376	1380	1385	670	1694
Prosby	655	658	661	1380	1711	671	1694
Záv. modlitba	655	659	1377	1381	1385	1386	1386
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	1381	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	1381	668	671	674
Nešpory:							
Hymnus	641	641	641	1377	1660	1714	641
Antifony	652	656	1056	1072	1382	1102	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1661	1102	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	663	1382	1717	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	1377	1383	1385	673
Prosby	653	657	660	663	1383	1718	678
Záv. modlitba	655	655	659	1377	1381	1385	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ÚVAHY O PANNĚ MARIÍ

Joachim Meisner

Rozjímání kardinála Meisnera nad úryvky z Lukášova a Janova evangelia, které se vztahují k Matce Boží. Kniha se může stát výborným pomocníkem jak pro chvíle osobní modlitby, tak i pro mariánské pobožnosti. Druhé vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x180 mm, 104 stran, 119 Kč

JEŽÍŠ Z NAZARETA, PÁN A SPASITEL

Ctirad Václav Pospíšil

První obsáhlejší pokoncilní zpracování dogmatické christologie a soteriologie v češtině. Publikace je vhodná nejen pro studenty teologických fakult, ale i pro ty, kdo chtějí prohloubit své znalosti christologie samostatným studiem.

Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství, brož., 163x230 mm, 416 stran, 395 Kč

RŮST V MODLITBĚ

(Putování ve stopách Terezie z Avily)

Guido Stinissen

Sv. Terezie z Avily se stala v církvi učitelkou vnitřní modlitby a její spisy jsou významnými průvodci na cestě k Bohu. Autor knihy, bosý karmelitán, využívá její důkladné znalosti i své dlouholeté zkušenosti s vedením k modlitbě, aby prostým a nezjednodušujícím způsobem přiblížil jak podstatu vnitřní

modlitby (přátelský styk s milujícím Bohem), tak i její nutné podmínky (láska k bližnímu, oproštěnost a pokora) a základní rozvoj (meditace, aktivní a pasivní usebrání a modlitba sjednocení).

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x180 mm, 96 stran, 99 Kč

DUCH SVATÝ - PRAMEN ŽIVOTA

Elias Vella

Autor napsal knihu o Duchu Svatém, i když si myslí, že mnohem lepší než o něm mluvit, je prožívat je ve svém životě. Četné zkušenosti z mnoha seminářů o Duchu Svatém ho však přesvědčily, že zprostředkování, sdílení zážitků s Duchem Svatým může mnoha lidem pomoci nalézt vlastní cestu k osobnímu, opravdovému a živému vztahu k němu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 294 stran, 219 Kč

MANŽELSKÉ PRÁVO KATOLICKÉ CÍRKVE S OHLEDEM NA PLATNÉ ČESKÉ PRÁVO

Damián Němec

Katolické pojetí manželství je v mnohém ohledu specifické. Je vždy především svátostí a je nerozlučitelné. Lze pak vysledovat shody, ale rovněž rozpory v tom, jak manželství chápe katolická církev (a její členové) a jak ho chápe dnešní sekulární český stát (potažmo běžný český občan). Damián Němec, zkušený učitel církevního práva na teologické fakultě v Olomouci, napsal na toto téma vůbec první českou odbornou práci od vyhlášení nového Kodexu kanonického práva v roce 1983.

Krystal OP a Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 216 stran, 219 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzuzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.